Dumitru Rădoi

Zalmoxe, promotor al bioenergiei şi inducţiei electromagnetice .

Cea mai veche religie a cărei urme morale ni se prezintă la toate popoarele europene este adoraţiunea primitivă a Cerului, reprezentat de Saturn, şi a Pământului, reprezentat de Rhea, care a născut pe Gaia, ca elemente generatoare de viaţă spirituală şi materială. Vechea religie a Daciei a fost de la început celestă sau uranică, iar mai târziu aceiaşi religie ne apare în forme saturnice. În vechea teologie cosmogonică, numele de onoare a lui Saturn era Deus Parens, adică tatăl zeilor, al oamenilor şi al forţelor naturii, după cum mai înainte aceleaşi predicate le avea Cerul. (Cerus Manus) Geto-dacii, după cum scrie istoricul Manaseas din Patraie, care a trăit în secolul al III-lea, î. C., îl adorau pe Saturn, Deus Avus, (Zeul-Moş) pe care-l numeau Zalmoxes. (* 1)

Numele Zeului trac a fost preluat din istoria antică sub două forme: ***Zalmoxis şi Zamolxis***. Cei mai mulţi eruditi moderni, printre care şi Grigore Tocilescu, au rămas la numele iniţial transmis de Herodot, (* 2) fără a da o explicaţie reală asupra etimologiei numelui, care de fapt azi îl descoperim în Dacia natală.

Unele cuvinte arhaice din limba română, care se folosesc frecvent şi astăzi la denumirea unui sistem tehnic de prindere în lanţ, şi anume: ***za***, plural ***zale,*** cu forma arhaică, ***zal-ă, zal-e***, de unde şi localitatea din Ardeal ***Zal-ău*** situată nu departe de Sarmisegetusa, le găsim şi în Dicţionarul Etimologic al Limbii Române, cu definiţia: ***za,*** cu varianta ***za, zală,, zauă =1.*** Verigă de lanţ. Origine geto-dacă . (* 3)

Zala, această relicvă lingvistică rămasă până în zilele noastre în limba română, moştenitoare a limbii pelasge – protoromâna, ca şi toponimul ***Zal-ău,*** locul natal al regelui – zeu de unde îşi trage numele, păstrate în memoria strămoşilor geto-daci, duc la concluzia certă că adevăratul său nume, care nu mai poate fi atribuit întâmplător sau grecizat este ***Zalmoxe.***

Din punct de vedere tehnic, ***veriga*** sau ***zal-a***, formează lanţul care nu este altceva decât un ansamblu de spire alungite şi îmbinate prin înlănţuire, al cărui început şi sfârşit imaginar se defineşte prin***, infinit. Zala,*** fiind un element component al infinitului şi al teonimului ***Zal-moxe,*** regele trac a căpătat, chiar prin nume însuşiri de nemuritor, aşa cum sunt ***zalele*** înlănţuite, care duc imaginar spre infinit, din ***za în zală ca viul nemuritor, care trece dintr-o viaţă-n alta.***

Cultul nemuririi, inspirat de Zalmoxe din lanţul nesfârşit al viului universal, în care credeau toţi tracii, s-a păstrat şi în datina Crăciunului. (Zal-moşu) Această divinitate saturniană care renaşte viul, revenind ciclic, în solstiţiul de iarnă 21-25 decembrie, se sărbătoreşte în fiecare an de ***Moş Crăciun,*** interpretare susţinută şi de istoricul G.D. Iscru de la Universitatea Dimitrie Cantemir din Bucureşti: *În spaţiul carpatic*, precizează domnia sa, *Crăciunul este mult prea vechi. Bătrânul Crăciun este asimilat cu Saturn din Epoca de Aur a istoriei mitologice. Numele de Saturn, (la greci Cronos) este preluat de Roma care la 25 decembrie sărbătoreşte Saturnaliile, în cinstea lui Saturn, Zeul Daciei (Deus Daciae – de reţinut !) Zalmoxeianismul şi teologiile derivate /inspirate din această sărbătoare ce se ţine la 25 decembrie, celebrau Ziua creşterii luminii, care biruie forţele întunericului . Metaforic se putea înţelege şi o naştere/ renaştere a luminii*. (* 4)

Peste această datină ancestrală Zalmoxeiană a tracilor, s-a suprapus sărbătoarea Naşterii Domnului, instaurată de noua credinţă a Ortodoxismului, care menţine la români, vie memoria zeului-rege, Zalmoxe, fără însă a fi celebrat liturgic. Zalmoxeianismul fiind astfel matricea antică a Dreptei Credinţe în Nemurire. Căci ce este în viul etern şi universal decât trecerea unei vieţi în altă viaţă ?! Este prima şi cea mai completă doctrină teologică a

antichității din care s-a constituit creştinismul ca o a doua etapă în istoria Dreptei Credințe în nemurire la români, ce urmează a fi relevată cu prioritate în cercetările teologice .

O altă datină ancestrală elocventă a lanțului biologic Zalmoxeian, de trecere a viului, dintr-o viață în alta, păstrată în viața satelor din Muntenia, este ***Ponoada .***

În viața familiilor de țărani, bucuria naşterii se manifestă spontan la aflarea veştii transmisă de moaşa copilului, transformându-se într-o sărbătoare. De aceia, spre deosebire de alte datini ancestrale izvorâte tot din Legile Naturii, cum ar fi: Crăciunul, relatat mai sus, Drăgaica, Sânzienele şi altele, Ponoada se manifestă în oricare anotimp al anului. Este de fapt o petrecere ad-hoc, la care participă numai femeile, prin care-şi unesc bucuria venirii pe lume a celui de al doilea copil. Când pe lume vine un băiețel, festinul se cheamă ***Ponod,*** iar când se naşte o fetiță are loc ***Ponoada.*** În multe localități s-a pierdut în timp acest amănunt despre care geto-dacii aveau un mare cult. Tinerii căsătoriți care au de exemplu, numai o fetiță, sunt fericiți când pe lume vine şi mult aşteptatul băiețel şi invers, având în perspectivă bucuriile nunților. Bucuria este deopotrivă pentru părinți şi bunici, dar mai ales pentru tinerii căsătoriți care au reuşit să facă o punte de legătură în perpetuarea vieții. Ponoada sau Ponodul, înnoadă cu bucurie, prin copii, viața mai departe. Perechea realizată, fiind un simbol al continuității familiei şi neamului. De cele mai multe ori tinerii în aşteptare, nu se opresc din procreare până nu vine pe lume perechea primului născut. Această tradiție a făcut ca strămoşii noştri, geto-daci să fie cei mai numeroşi dintre traci. Rădăcinile lingvistice ale denumirii acestei datini, vin din protoromână şi latina veche, de unde : *pon s tis m = 1. punte, pod; pon o posui positum ere = 1. a pune a aşeza şi nod us i = 1. nod, legătură* (Dicționar de Latină Veche. Ediția 1913, Craiova, p. 247, 299.) Din aceste rădăcini rezultă denumirea arhaică a datinii, căreia țăranii valahi din Teleorman i-au zis ***Ponoadă*** sau ***Ponod***, cu înțeles de înnodare a vieții sau înlănțuire prin împerechere.

Din această înnodare a vieții în fluviul viului universal, s-a născut şi înnodarea sforii ca prim sistem aritmetic de memorare, folosit de strămoşii noştri pentru a-şi nota numărul de animale sau banițele de grâu. Tot din aceste noduri, sacerdoții Zalmoxeni s-au inspirat, memorând numărul de zile de nopți, de ani şi mai târziu astrele în mişcare, prin *astrolabul* de pe Kogaion .

Noduri înlănțuite, romboidale şi conice din aur, formând şiraguri la podoabe, aparținând tracilor din Epoca Bronzului, au fost descoperite în tezaurul de la Hinova-Mehedinți, în 1980. Aceste ***noduri*** care formează pe verticală o coloană nesfârşită la fel ca înlănțuirea vieții ce *alunecă din părinți în prunci*, au căpătat însuflețire în Coloana nesfârşită, realizată de Brâncuşi după 6.000 de ani de tăcere a comorii, ascunsă pe malurile bătrânului Istru.

Crezul în nemurire a lui Zalmoxe, s-a transmis nouă, genetic, ca şi altor religii care azi în mod ştiințific se dovedeşte o realitate. Marele nostru poet Mihail Eminescu, a intuit perfect această nemurire, pe care ne-a transmis-o literar prin *dialogul cugetărilor lui proprii, el cu sine însuşi,* în romanul *Geniu pustiu :*

- Bine zici cum că în sufletul nostru e timpul şi spațiul cel mai nemărginit şi nu ne lipseşte decât varga magică de a ne transpune în oricare punct al lor am voi. Trăiesc sub domnia lui Alexandru-vodă, ş-am fost tras de-o mână nevăzută în vremi ascunse în viitorul sufletului meu. Câți oameni sunt într-un singur om ? Tot atâția câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopții. Şi daca-i mării acea picătură, să te poți uita în adâncul ei ai revede toate miile de stele ale cerului, fiecare – o lume, fiecare cu țări şi popoare, fiecare cu istoria evilor ei scrisă pe ea –un univers într-o picătură trecătoare….
- Pe deplin aşa cum mi-ai spus-o, dascăle zise Dan, (n .m. călugărul) azi sunt încredințat că vremea nemărginită este făptură a nemuritorului nostru suflet. Am trăit în viitor. Îți spun, acum am doi oameni cu totul deosebiți în mine – unul călugărul Dan, care vorbeşte cu tine şi

trăieşte în vremurile domniei lui Alexandru –vodă altul, cu alt nume, trăind peste cinci sute de ani de acum înainte …. Sunt tot ei, cei care se renasc în strănepoți … Şi asta-i deosebirea între Dumnezeu şi om. Omul are-n el numai şir ființa altor oameni viitori şi trecuți Dumnezeu le are deodată toate neamurile ce or veni şi ce au trecut. Omul cuprinde un loc în vreme. Dumnezeu e vremea însăşi cu tot ce se-ntâmplă –n ea, dar vremea la un loc, asemenea unui izvor, a cărui ape se întorc în el însuşi, ori asemenea roții, ce deodată cuprinde toate spițele, ce se-ntorc în veşnicie–n sine, dar numai bucată cu bucată. Închipueşte-ți că pe roată mişcată-n loc, s-ar lipi un fir de colb. Acest fir va trece prin toate locurile prin care trece roate învârtindu-se, dar numai în şir, pe când roata chiar în aceiaşi clipă e în toate locurile cuprinse de ea.

- Sunt încredințat, dascăle în privința vremii, dar nemărginirea, spațiul ?

- Tot ca vremea, bucată cu bucată, poți fi în orice loc dorit, pe care n-o poți părăsi neîmplută. Ştii că, în puterea unei legi, nu este spațiu deşert. Dar este un mijloc pentru a scăpa de această greutate …. o greutate impusă de trecătorul corp omenesc. Ai văzut că în om e un şir nesfârşit de oameni. Din acest şir lasă pe unul să-ți ție locul, pe câtă vreme vei lipsi din el. Se înțelege că acesta nu va putea fi întreg, căci întreg fiind, ți-ar nega existența ta . În faptă însă omul cel veşnic, din care răsar tot şirul de oameni trecători îl are fiecare lângă sine în orice moment – îl vezi, de-şi nu-l poți prinde cu mâna – Este umbra ta. Pe o vreme vă puteți schimba firile – tu poți să-i dai umbrei tale toată firea ta trecătoare de azi, ea-ți dă ție firea ei cea vecinică, şi ca umbră înzestrată cu veşnicie, capeți chiar o bucată din atotputernicia lui Dumnezeu, voințele-ți se realizează după gândirea ta …. se înțelege, împlinind formulele, căci formulele sunt vecinice ca cuvintele lui Dumnezeu, pe care El le-a rostit la facerea lumii, formule pe care le ai toate scrise în cartea ce ți-am împrumutat-o …. (* 5)

Mult mai târziu preotul scriitor Nichifor Crainic, vedea la fel ***Nemurirea*** ca un lanț Zalmoxeian, în care şirul nesfârşit al vieții curge ca un fluviu de lumini pe care o redă în frumoasele versuri*: În doina dulce – a mamei Dochii /Alunec din părinți în prunci /Şi deschizând pe lume ochii,/ În cei de azi sunt cei de-atunci* .

Vasile Pârvan credea pe baza descoperirilor arheologice din vremea sa că: *ne-am înşela prea mult dacă am atribui elementului scyt (iranian) venit în Dacia o reînviere a credințelor uraniene şi solare,atât de scumpe carpato-danubienilor, din vârsta bronzului (* 6*).

Afirmațiile lui Vasile Pârvan făcute în numele tracilor, se refereau cu certitudine la ştiințele Pământului şi-ale Cerului, *atât de dragi lui Zalmoxe şi inițiaților sacerdoți de pe Kogai*on .

Iată cum tracii cu patru mii de ani î.C., au fost şi au rămas totdeauna urano-saturnieni, crezând în nemurirea sufletului, adorând ca toți hiperboreeni pe Zalmoxe, zeul cerului.

Bătrânul Herodot spunea că Zalmoxe a fost un om şi a slujit ca sclav filozofului grec Pytagora, fiul lui Manesarchus din Samos. Conform acestor versiuni elene, Zalmoxe îşi dobândeşte libertatea, apoi adunând nişte bogății mari se reîntoarce în patrie. Când şi-a dat seama că tracii trăiau în condiții rele ca nişte brute, el însăşi educat după obiceiurile ionice şi de aceia mai şlefuite decât cele care erau la traci, căci trăind la un loc cu grecii şi cu ilustrul erudit Pytagora, şi-a construit o casă de oaspeți unde el primea pe cei mai deosebiți concetățeni şi îi ospăta învățându-i că nici el şi nici comesenii şi nici cei ce vor naşte de aici încolo nu ar trebui să moară, ci să meargă într-un loc unde vor trăi veşnic şi se vor bucura de toate bunurile alese. În timp ce predica aceste învățăminte, el îşi construi o locuință subterană; când aceasta fu gata, dispăru din fața tracilor, coborî în ea unde rămase timp de trei ani; între timp tracii crezându-l mort, îl regretau plângându-l; în cel de al patrulea an se arătă privirii tracilor şi astfel el făcu credibile perceptele pe care le dăduse lor. Acestea le-a relatat Herodot orientându-se după vorbele care circulau la băştinaşi. În capitolul imediat următor (96)

Herodot spune clar, că nu se încrede total acestor spuse privind locuința subterană, ci mai curând socoteşte că Zalmoxe a trăit cu mulți ani înaintea lui Pytagora, că a fost şi om, născut pe pământ getic, dar şi zeu al geților. Şi totuşi nu trebuie să punem la îndoială faptul că înaintea lui Herodot, au existat scriitori care au relatat la fel: Cicero însuşi afirmă că au existat asemenea poeți, ba chiar înaintea lui Homer, care l-au cântat pe Zalmoxe în poeziile lor festive . (* 7)

Analizând versiunile lui Herodot, în raport cu noile cercetări, cu siguranță că civilizația Danubiano-Carpato-Pontică era mult mai veche, înrudită şi contemporană cu cea a imperiului frygian din Asia Mică, a cărei capitală era vestita Troia. De această milenară capitală era legată şi Dacia de peste Dunăre, prin drumul Troianului, rămas şi azi cu urme adânci pe hărțile vechi şi în memoria vlahilor Teleormăneni. (* 8)

Sigur, frygienii erau tot indo-europeni, proveniți din arienii plecați din spațiul Carpatic în mileniul al V-lea î.C., care au civilizat India şi prin ea Extremul Orient, întorcându-se apoi în mileniul al treilea spre Europa, Asia Mică Egipt şi întreg bazinul Mediteranian . (* 9)

Dat fiind aceste civilizații înrudite prin iluminatul scyt Zarathustra, raportate la ultima versiune cu poetul Cicero şi Horațiu, poate fi reținut un singur adevăr că: Zeul –rege Zalmoxe s-a înțelepțit printre frygienii lui Priam din Troia, de unde s-a înapoiat iluminat în diferite ştiințe în ținuturile natale, Carpato-Dunărene, pe cunoscutul drum al Troianului, via cetatea Philippi, peste Istru, prin ostrovul Porcului sau Belene, cetatea Turiss, Flămânda, Putineiu, Băduleasa, Roşiorii de Vede, Urluieni, Câmpulung-Muscel, peste munți prin trecătoarea Bran-Rucăr, Sibiu, Alba Iulia, Orăştie şi Costeşti . (*10)

Aici Zalmoxe şi-a ales după busola geniului său, un loc înalt şi plat, ascuns sub poala masivului Godeanu, azi Munții Şureanu, cunoscut din antichitate cu numele de Kogaionon, unde cu vitejia şi iscusința supuşilor geto-daci cu aurul şi bogățiile munților şi nici de cum cu banii lui Pytagora, şi-a construit un adevărat complex–ştiințific-regal, cu sanctuare, observatoare astronomice, furnale şi laboratoare chimice, dar şi catacombe subterane, de unde mai mulți ani a ascultat glasul venit din tainele pământului şi-ale cerului (Gaia şi Saturn) pentru a da naştere credinței în Nemurire şi simbolul ei, pe care neamurile din vechea Troie şi Grecii, încă nu le cunoşteau.

Existența unor catacombe în Munții Orăştiei, îngropate sub mantia pădurilor Hercinice, patrie a traco-geto-dacilor, a fost dezvăluită autorului şi turiştilor încă din 1973, de harnicele termite care au scos din adâncuri, de sub ruinele somptuosului complex regal, grâu milenar carbonizat. De atunci taina *arheologilor voluntari*, a fost trecută sub tăcere timp de treizeci de ani,când un satelit american în 2003, folosind procedeul URETIM ce pune în valoare emisiile color ale solului, a transmis imaginea spectrogramă a incintei sacre de la Sarmisegetusa,
(* 11) dezvăluind ştiințific existența unor întinse cavități subterane, care corespund perfect cu zona indicată de enigmaticele artropode, dar şi cu cele narate de Herodot. A treia confirmare a existenței palatelor subterane ale lui Zalmoxe, vine din nou, prin natură. Exact în în ziua de 1 iulie a anului 2006, când la Orăştie se comemorau 1.900 de ani de la moartea eroică a regelui Decebal, acolo sus pe Kogaion, o furtună a smuls din rădăcini un fag secular, aruncând din adâncuri, ca ofrandă, spre Discul Solar de andezit, sute de kilograme de grâu milenar, carbonizat, la fel cu cel scos de furnici ! (* 12)

Zorile marilor surprize ale unei istorii adevărate a tracilor, ferecată din interese oculte, pe măsura noilor descoperiri arheologice şi a noilor documente din arhivele secrete ale Vaticanului şi ale altor mari centre de cultură, revin acum în actualitate cu rapiditate.

Ramura tracilor din Carpați îl adorau pe Zalmoxe, iar inelele şi brățările ce le purtau, aminteau de puterile vindecătoare şi regeneratoare ale zeului solar, *căci întocmai ca Apollo la Celți, Zalmoxe al geților era un zeu vindecător, (* 13) descoperitor al formelor de

energie universală. Căpeteniile şi sacerdoţii, iniţiaţi de el în ştiinţa nemuririi, ce-L reprezentau purtând aceste simboluri generatoare de energii, deveneau la rândul lor vindecători şi nemuritori şi nici de cum vrăjitori cum îi numeau anticii necunoscători. Experimentate şi adoptate unanim acolo în laboratoarele şi furnalele metalurgiei de pe Kogaion, ele au devenit simbolul sacru al Cultului Zalmoxean, pe întreg spaţiul locuit de traco-geto-daci, deosebindu-se prin acest simbol de credinţa altor popoare. Zalmoxe, ca rege şi zeu îl considera pe Saturn, izvorul viului care curge etern, pe Pământ şi în Univers, ca un fluviu de energii a celor două forţe nevăzute ale câmpurilor bioenergetice şi electromagnetice, fără început şi fără sfârşit, zeul vegetaţiei şi al reînvierii naturii şi zeul anotimpurilor de care depinde creşterea grâului, a animalelor şi a preţioaselor albine, cu rodul lor indispensabile vieţii.

Zalmoxe, considerat ca zeu al roadelor pământului şi al naşterii viului, îşi întindea stăpânirea şi asupra spiritului după moartea fizică, considerându-l izvorul nemuririi, purtător în fluviul viului, a vieţii create prin împerechere sau polemizare . Aşa se explică logic de ce dacii înainte de a pleca la luptă beau apă din Dunăre, pentru că ei asemănau apa Dunării ca un organism viu ce curge etern ca viul uman şi universal. Dunărea pentru ei era fluviul viului universal cum este pentru Indieni, Gangele. Aici în aceste manifestări era taina nemuririi căreia Zalmoxe i-a găsit o formă distinctă şi asemănătoare, redată prin metalul nemuririi, cu proprietăţi energetice, pentru a fi purtată de supuşii săi traci.

Din rodul pământului şi al forţei cereşti a fost reprezentată şi forţa de întruchipare a viului prin zeitatea feminină ca pereche împreunătoare, pe care vechii greci o numeau ***Zamolxa,*** şi al cărei nume a ajuns până în zilele noastre în legende şi poveşti cu porecla, Baba Dochia .

Teonimul feminin Zamolxa îşi are rădăcini în arhaicul cuvânt traco-geto-dac ***zamă*** (zeamă) pe care-l auzim rostit şi azi de ţăranii moţi sau maramureşeni. În Dicţionarul Etimologic Vinereanu, p.916, îl găsim cu următoarea definiţie: ***zeamă***. (variante *zeamă, dzamă)* = 1. fiertură de carne cu legume, partea lichidă a bucatelor. Domnul Vinereanu atribuie etinomului, originea traco-geto-dacă. Definiţia corespunde realităţii pentru că: ***zama*** este lichidul placentar al fătului în care pluteşte şi se dezvoltă până la naştere şi căreia dacii îi spuneau ***zamă***, iar localităţile: ***Zam,*** judeţul Cluj, ***Zam***, judeţul Hunedoara şi ***Zam*** de Câmpie, judeţul Mureş, toate, în Dacia bătrână, indică un loc posibil de naştere a ***Zam olxei*** (Baba Dochia) zeitatea feminină a tracilor nord Dunăreni .

Eruditii antici, Orggen şi Clement Alexandrinul, descriind preocupările centrului ştiinţific de pe Kogaionul Sfânt, precizează unele amănunte, poate neobservate, care definesc, o cu totul altă religie a tracilor*: În templul lui Zalmoxe, sanctuarul de mijloc se reuneau regii, căpeteniile de oşti şi ai ţinuturilor din regat, precum şi sacerdoţii, după un anumit ritual religios ştiinţific. Ei purtau pe braţ brăţări din aur masiv, brâu lat, (chimirul de mai târziu) din piele albă de miel, sub care se puteau vedea obiectele păstorului, agricultorului, apicultorului, constructorului şi-ale astronomului, şi anume: cavalul, sica, spicul de gâu, şi rigla cu cele 24 de gradaţii, reprezentând cele 24 de ore ale zilei şi instrumentul metric.(* 14)*

Arheologii au descoperit târziu, de abia prin secolul al XIX-lea, numai o mică parte din aceste misterioase temple, cum le numeau anticii, confirmând într-adevăr spusele lui Origgen şi ale lui Clement. Instrumentele descoperite, foloseau eruditilor geto-daci pentru: construcţii, medicină, astronomie, industria aurului şi a siderurgiei şi nicidecum, idoli, icoane sau alte zeităţi. Ruinele sunt grăitoare, ale unui adevărat complex cultural, ştiinţific şi de iniţiere cu instituţii şi laboratoare de cercetare –proiectare în domeniul Ştiinţelor Naturii şi Ştiinţelor Exacte. Toate aşteaptă să fie scoase în întregime la lumină de sub copaci şi micaşisturi prăvălite peste ele în milenii.

La această concluzie ajunge şi cercetătorul Timotei Ursu, consilier ştiinţific al Societăţii Dacia Revival, convins că: *Nu e vorba doar de o supoziţie când spunem că sus în*

Munții Orăștiei nu putea să fiinţeze o capitală a regatului dacic; ceea ce funcţiona acolo era un fel de … Lassa Carpatică, (n. m. cum Lassa Penemunde în Germania sau Nevada SUA) *un Complex – Cultural –Ştiinţific cu o veche tradiţie sacerdotală şi cu importante performanţe în care numeroasele sanctuare – cu sugestivele lor formule numerice –nu serveau doar invocării zeilor sau poate unuia singur, cel apelat de sursele antice – Zalmoxe – ci, depozitau un volum de informaţii astronomice, matematice, geodezice şi de altă natură. (de tradiţie milenară, şi de sorginte atât central şi nord–europeană, cât şi de informaţii similare de sorginte mediteraneană)*

Este vorba tocmai despre volumul de informaţii care le – a rămas străin arheologilor şi pe care cercetările pluridisciplinare din ultimele trei decenii, (că asta place sau nu place arheologilor !) cercetătorii respectivi le investighează cu justificat şi crescând interes.

În continuare autorul face şi următoarele precizări sugerate prin similititudine de Iordanes în **Getica**, referitoare la *sacerdoţii deţinători ai ştiinţei transmise mnemotehnic şi codificată în formulele numerice,* că acolo în sanctuarele de pe Kogaion, funcţionau şi marile ateliere de făurire şi prelucrare a metalelor, a tehnologiilor de galvanoplastie şi furnale de topire şi turnare a metalelor, feroase şi neferoase . (* 15)

Toate uneltele şi instrumentele enumerate parţial de erudiţii antici Origgen şi Clement, erau folosite la măsurarea distanţelor în proiectarea şi construirea sanctuarelor, a palatelor, a cetăţilor, aparate şi instalaţii astronomice şi de făurire a preţioaselor brăţări şi inele energetice din aur, prin care captau energia umană (bioenergia) şi cea venită din Univers prin câmpurile electromagnetice şi gravitaţionale.

Iluminatul Danubian, cunoscând de la bătrânii traci, semnificaţia şi evoluţia *spiralei plane,* pictată pe ceramică ori incizată pe oase, pe piatră sau metale, a intuit genial că liniile curbe, concentrice sau pornind dintr-un punct cu deschidere spre exterior, nu pot fi decât nişte reprezentări abstracte ale viului nemuritor, căruia trebuie să-i corespundă o formă tridimensională, mobilă în spaţiu, capabilă să asimileze să producă şi să transmită o energie în corpul uman şi în afara lui. Acestei forme tridimensionale, Zalmoxe a intuit că-i corespunde numai un metal neferos, turnat sau bătut în formă de sârmă răsucită, formă care nu este altceva decât copia redusă a mişcării elicoidale macrocosmice a vârtejului din furtuni, şi a mişcării sistemelor stelare, pe care o observase cu savanţii săi astronomi, prin astrolabul instalat pe Kogaion, sau copia mărită a formei cromozomilor la vieţuitoare.

Zamolxe descoperind conductibilitatea şi maleabilitatea metalului nemuritor, a conceput spirele din aur, asemănătoare acestor legi care guvernează materia şi mişcarea ei. Răsucindu-le într-un anumit sens, sub formă de inel şi brăţară, a constatat că ele induc şi generează organismului uman un plus de energie,întărind credinţa în nemurire. Prin această descoperire, el poate fi astăzi considerat, retroactiv promotorul bioenergiei şi al inducţiei.

A fost un pas genial al tracilor, care a făcut din Kogaion, centrul civilizaţiei Carpato-Danubiano-Balcanic, pentru un mileniu şi jumătate. Odată însă, cu ocuparea Daciei de către romani, până la Olt, cuceritorii au distrus acest mare complex de cultură, iar pentru a îngropa definitiv Ştiinţa Nemuririi regelui-zeu, şi destrăma marele imperiu, pelasgo-traco-geto-dac, au catapultat harta Daciei Regaliene, înspre Polul Nord, aproape de ţărmul Marii Baltice, fiind astfel ştearsă ca stat şi naţiune din memoria lumii, timp de peste un mileniu. (* 16)

Confecţionarea inelelor şi a brăţărilor de cult, din aur, bronz sau argint au luat amploare în anii de glorie a tracilor sub regele –zeu Zalmoxe, devenind un ***brand*** ştiinţific de credinţă în nemurire, în tot spaţiul locuit de traci. Purtarea lor ca obiecte vindecătoare a înrădăcinat puternic în conştiinţa lor, Cultul Nemuririi, încă din mileniul al III-lea î.C. mărturie vie, tezaurul descoperit în 1980 la Hinova - Mehedinţi, datând din Epoca Bronzului . (* 17)

Începând din secolul al XVI-a pe întreg spațiul Daciei antice au fost descoperite un număr însemnat de inele şi brățări în formă de spiră, (spireliforme) care şi astăzi se pot vedea pe Columna de la Roma, în Muzeul Național de Istorie din Bucureşti, la cel din Wiena, Budapesta şi alte muzee din lume.

Apolodor din Damasc a imortalizat în marmora Columnei de la Roma, scene din cel de al doilea război romano-dac din anii 106-107, când după căderea şi distrugerea Sarmisegetusei Basileum din Munții Orăştiei, zeci de călăreți duceau pe cai coşuri enorme încărcate cu aur din tezaurul regal al lui Decebal. În aceste coşuri sculptorul a dăltuit vizibil, diferite obiecte din aur, care erau transportate peste Dunăre, la Roma.

Scenele de pe Columnă au fost copiate mai târziu prin gravare în anul 1667, de către graficianul italian Pietro Santi Bartoli, şi publicate în 1941 de către E.A.P.Dzur, sub titlul, Die Traianssaule, alcătuindu-se după ele probabil, o istorie ce convenea atât învingătorului cât şi noii religii instaurate de Vatican în fostul imperiu. Pe gravura metopei 307 se observă cum într-un coş, printre alte bijuterii sunt reprezentate şi brățări spireliforme. Pe gravura metopei 310 se observă o scenă foarte interesantă, cum sacerdoții daci din ultima rezistență, luați prizonieri, încercau prin tratative să-i ofere împăratului Traian, un mic ***kivot,*** (lădiță) care conținea secretul științei lor, probabil un sistem energetic de acumulatoare, la care sunt ataşate două brățări din aur. Un învățat dac din grupul inițiaților din Kogaion, dă explicații împăratului, care pare interesat de ofertă. Despre soarta *Kivotului Sacru,* nu ştim nimic de două milenii şi nici n-am vrut să aflăm. El poate zace şi acum ascuns prin catacombele Romei, fără a i-se fi descifrat taina. (Planşa 1 metopa 307, 310)

În anul 1542 a fost descoperit pe malul râului Strei (Sargeția) o mare cantitate de monede de tipul Koson şi Lisimach, printre care şi *un şarpe din aur masiv,* care nu era altceva decât o brățară spireliformă Zalmoxeiană. Brățarea a fost inventariată cu denumirea *de şarpe,* de generalul Castaldo care a preluat tezaurul după asasinarea contelui Martinuzzi, guvernatorul Transilvaniei, predându-l parțial împăratului austriac, Ferdinand I . (* 18)

Inventarierea, vădită a brățării spireliforme cu denumirea de *şarpe,* este un alt fals, introdus în istorie privind reprezentarea adevărată a formei şi simbolului ei, care de atunci a fost preluată în continuare ca atare, până în zilele noastre. În descrierea brățărilor, toți *şerpilienii*, istorici sau arheologi, s-au folosit de acest fals *nevinovat*, care mută dintr-un condei ***Credința în Nemurire*** a dacilor *în cultul şarpelui,* pentru ca noi urmaşii lor să rămânem în conştiința lumii, tot ***barbari şi păgâni***, cum ne numeau în antichitate grecii şi romanii.

Trecând peste acest rău, ştirea în sine este importantă pentru rescrierea istoriei noastre adevărate, fiind prima atestare documentară confirmată, despre brățări. Cercetătoarea germană dr. Barbara Depertz Lippitz- Karin Helga, ne-a dezvăluit taina acestui tezaur ajuns prin forța imperiului la Viena, dar a menținut falsul introdus de generalul Castaldo în 1542.

Decorurile prețioasei brățări din aur masiv, descoperită pe pământul Daciei, la Strei în 1542, şi ajunsă pe masa împăratului, aveau cu totul alte simboluri, neînțelese de un *numismat amator* al Evului Mediu şi nici de stăpânire, care avea aceleaşi orientări ca şi Traian, cu 1400 de ani în urmă.

În secolul al XIX se descoperă un prețios tezaur la Gyoma, pe teritoriul actual al Ungariei, cu un inel spireliform, analog cu cel descoperit la Perecea în Sălaj, Măgura Teleorman şi Bare în Iugoslavia, şi alte obiecte cu încrustații, toate din aur, precum şi la Frighiaz pe malul stâng al Mureşului de jos, compus dintr-o adevărată colecție de brățări spireliforme, din aur masiv, care aşa cum recunoaşte şi Vasile Pârvan, nu poate fi atribuit decât civilizației geto-dace din Carpați din epoca bronzului. Tot Vasile Pârvan afirmă în continuare că în nord-vestul Danubian, în marele regat al geto-dacilor, azi Bavaria Boemia şi Moravia, *erau din abundență brățările cu cap de şarpe* ornate cu detalii curbilinii în relief, sau cele din bronz descoperite în Elveția, care la fel au fost găsite şi în Dacia de peste Tisa .

Brățările şi inelele spireliforme, din argint*, cu capete de şerpi* ***la cele două extremități****,* spune Pârvan, ***devin specifice pentru întreg spațiul Danubiano-Carpato-Balcanic, în perioada a III-a a Epocii Fierului, La Tene.***

În Planşa 2. este reprezentat tezaurul din aur masiv, descoperit la Gyoma. Printre splendidele obiecte se află şi o brățară cu trei spire. În Planşa 2. este reprezentată o brățară spireliformă din argint, din Transilvania, cu cinci spire, având pe cele două extremități reprezentate prin batere capete de albină şi faguri de miere, urmate de câte şapte spice de grâu, obținute prin poansonare. În Planşa 2, este reprezentată o altă brățară de bronz, formată dintr-o singură spiră, având pe ea detalii în relief, obținute prin turnare. Această brățară urmează să fie cercetată de epigrafişti, întrucât pe ea sunt reprezentate litere şi semne, asemănătoare cu cele din Codexul Rochonzi, rămase nedescifrate. (* 19)

Un inel tot din argint spireliform (arciform) cu patru spire, având acelaşi decor ca toate brățările spireliforme de tip Zalmoxeian, (Planşa 2.) a fost descoperit în anul 2006 la Măgura –Teleorman. Alte brățări spireliforme din bronz aurit, având acelaşi decor, au fost descoperite şi în vestul Munteniei la Bălăneşti şi Rociu,precum şi în Olt la Sprâncenata şi Popeşti (Planşa 2.).

Descoperirea inelului şi a brățărilor, precum şi semnificația lor, au fost publicate la Congresul al X-lea de Dacologie din anul 2009, în Revista Dacia Magazin, ziarul Națiunea şi Teleormanu, din acelaşi an. (* 20)

În ziua de 30 iulie a anului 1980, în apropierea de Schela Cladovei şi Porțile de Fier, la Hinova județul Mehedinți, s-a descoperit o fabuloasă comoară din epoca bronzului la a cărei inventariere a participat şi prof. arheolog, Vasile Boroneanț, cercetător la Muzeul de Istorie al Municipiului Bucureşti. Tezaurul în greutate de aproape 5 Kg conținea obiecte din aur pur Transilvănean.

Printre obiectele de o inestimabilă valoare se aflau mai multe brățări spireliforme. Prima cu patru spire, are ca decor, un şanț perfect longitudinal. Acest tip de brățară a mai fost descoperit la Săpânța în Maramureş, tot din epoca bronzului. Cea de a doua brățară confecționată dintr-o bandă de aur având ca decor o adâncitură longitudinală la fel pe mijloc. A treia brățară, similară cu cea de bronz, descoperită şi la Maglavit în Oltenia, şi încă două brățări, răsucite spiral, cu nervură mediană, puternic reliefată pe fața exterioară, care există şi în colecțiile Muzeului Național de Istorie Bucureşti, fără a se cunoaşte locul de proveniență.

Ultima brățară spireliformă din tezaur este confecționată dintr-o bară masivă de aur bătută în şase muchii. După batere bara a fost răsucită de şase ori pentru a lua forma dorită. Grosimea barei de aur (sârma) este de 0,6 cm., iar diametrul brățării de 7,6 cm. La capete, bara se subțiază, iar muchiile sunt teşite. Greutatea brățării este de 497,13 gr. De remarcat că totalul numerelor din gramaj corespunde exact celor 24 de ore ale zilei. Să fie o pură coincidență ? Această brățară spireliformă aparține tot epocii bronzului, circa 3-4000 de ani î. C. şi prezintă analogii cu o altă brățară, provenind dintr-un depozit de bronzuri din Oradea, datat la sfârşitul celei de a doua perioade a bronzului. Academicianul Vasile Boroneanț precizează că tradiția (n.m. credința) executării unor astfel de brățări spireliforme, a continuat şi mai târziu, căci piese asemănătoare au fost descoperite şi la Balta Verde, Mehedinți, datând din epoca fierului , sec. VIII-VI î. C. ,(* 21) Planşa 3.

Brățările Zalmoxeiene din acest halucinant tezaur pot fi considerate prototipul celor confecționate mai târziu, în epoca fierului, a domniei lui Burebista şi Decebal care au evoluat în prelucrare, având pe extremitățile spirelor un decor cifrat, reprezentând spice de grâu, cap de albină şi faguri de miere.

În descrierea acestui tezaur mai trebuie precizat, că majoritatea obiectelor erau confecționate din sârmă de aur de diferite grosimi, găsindu-se şi un ghem cu fire mai subțiri, neprelucrate, folosite poate pentru confecționarea legendarei *lână de aur,* de unde se deduce

că acum 3-4.000 de ani geto-dacii cunoşteau perfect tehnologia de aliere, turnare şi filare a aurului.

În timpul ocupației austro-ungare a Daciei Transilvane după descoperirea în 1542 a marelui tezaur în vadul râului Strei, a început o adevărată isterie a aurului, năpădind asupra Muntelui Sfânt, şi asupra întregii zone a Sarmisegetusei şi a masivului Godeanu, cohorte întregi de străini şi localnici, în căutarea unui El-Dorado. Europa era împărțită după descoperirea Americii, în două tabere: o parte, căutători de aur din Spania Portugalia, Germania şi alți aventurieri, care au trecut oceanul, înfruntând rezistența Pieilor Roşii, iar altă parte, cei din imperiul austro-ungar, care au luat, drumul Daciei străbune, călcată cu mulți ani în urmă după retragerea Aureliană de năvălitorii barbari, în căutarea *lânii de aur şi a țării nemuritorilor.* Pentru austro-ungari drumul era mai scurt şi mai sigur. Cu puşca şi lancea au pătruns cu uşurință în munții valahilor iobagi, asupra cărora s-a abătut o cruntă urgie, răbufnind sângeros prin legendarii: Doja, Horia, Cloşca şi Crişan şi Marele Avram Iancu, şi mulți alți haiduci necunoscuți.

În 1800, în plină ascensiune a exploatării aurului din minele de la Alburnus Maior şi altele, Camera Aulică a imperiului austro-ungar, a introdus prin lege, pază militară şi restricții împotriva căutătorilor clandestini de tezaure, acestea devenind monopol imperial, pentru înflorirea celor două capitale: Viena şi Budapesta .

La 7 iulie 1803 a fost numit astfel un supraveghetor de mină pe nume Bernard Aigler şi o echipă de 10 muncitori iobagi, cu misiunea de a începe săpături, oficiale, pentru căutarea de comori dar şi ***aflarea originii ruinelor din zona Grădiştei.***

A urmat o serie de rapoarte întocmite de Török şi Aigler prin care consemnau existența unor mari ruine, a stâlpilor de granit şi a unui canal de scurgere a apei făcut din piatră cioplită şi țevi din lut ars .

Din cauza vremii şi a simbriilor proaste săpătorii au fugit şi lucrările au stagnat. Contele Iosif Bethlen, guvernatorul tezaurului din Principatul Transilvaniei, numismat şi amator de istorie, entuziasmat de comorile descoperite până atunci a ordonat continuarea lucrărilor. În ultimul raport scris s-au menționat existența şi a altor cetăți în ruină, *ridicate, împotriva unui inamic venit dinspre Hațeg***,** iar în concluzie, referindu-se, la proveniența cetăților din toată zona Grădiştei, se preciza: ***Aceste spectaculoase ruine au aparținut unor ROMANI, deținători de comori !*** (* 22)

Iată, un alt mare fals istoric care a alimentat ideea *romanizării* Daciei care s-a perpetuat până în zilele noastre. Întreaga operă a lui Vasile Pârvan cuprinsă în Getica şi alte lucrări de circulație internațională, este predominată de falsa idee a *şerpilor şi a romanizării,* care şi azi circulă în gura istoricilor *şerpilieni,* alias Zoe şi Neagu Djuvara, a profesorilor, autorilor de manuale alternative şi în gura marilor cântăreți, care nu mai încetează cu refrenul: *noi suntem romani, noi suntem urmaşi lui Traian !*

Existența cu aproape patru milenii î. C., a inelelor şi brățărilor energetice sacre, descoperite în tezaurul de la Hinova, apoi cele de la Sargeția, Sarmisegetusa, şi întreg teritoriu regatului dac, precum şi tăblițele de lut de la Tărtăria, şi ceramica de Cucuteni, care au o vechime de 6.000 de ani, anulează, definitiv şi irevocabil, falsa interpretare a şerpilor, şi falsa teorie a Şcolii Ardelene, a istoricilor şi arheologilor, de talia lui Xenopol, Pârvan, Daicoviciu ori Radu Vulpe, că noi suntem urmaşii Romei, mai ales când se recunoaşte unanim că Roma, capitala temutului imperiu a fost fondată în anul 775, cu peste trei milenii mai târziu, de la data când noi tracii aveam deja o scriere şi-o credință în nemurire.

Austro-ungarii aveau tot interesul prin prepuşii săi din Transilvania subjugată să susțină ideea *şerpilor, a romanizării şi a unui vacuum de populație dacică după părăsirea aureliană din* 271, având ca document nu numai Harta lui Paul Orasius, care plasa Dacia lângă Marea Baltică, dar şi predicile Pontificatului de la Roma care utilizau numele de Dacia, pentru a se referi la Danemarca. (*Dacia ubi et Gothia - Unde este Dacia şi Gothia)* **(***23 **)**

După 456 de ani, câtă răbdare la arheologii români, apare în 1998 şi cel de al *doilea şarpe de aur*. La Conferința Internațională de Criminalistică desfăşurată între 3-5 iunie 2008, la Alba Iulia s-a consemnat pe baza cercetărilor juridice că în anul 1998, la Sarmisegetusa, cca 150 de metri de zona sacră a Sanctuarelor Kogaionului, braconierii au descoperit prin detecție alături de mai multe lupe de fier şi o mare cantitate de monede de aur, şi un ***şarpe de aur masiv*** asemănător cu cel ajuns pe masa împăratului Ferdinand I. În realitate era vorba despre o brățară spireliformă Zalmoxeiană .

În anii 2.000 şi 2.001 braconierii au descoperit în trei locații la cca 600 de metri tot în Zona Sacră a Sarmisegetusei, pe Muchia Căprăreața, care are o pantă abruptă de 70 de grade, încă 15 brățări spireliforme, recuperate prin justiție, deoarece multe au ajuns pe piața neagră şi în expoziții. (proces încă în derulare)

Conform rechizitoriului, cele 15 brățări Zalmoxeiene, descoperite în 2.000, aveau fiecare greutatea impresionantă de 1.400 până la 1.700 gr. de aur, iar celelalte 1.200 de gr.

Iată un El-Dorado European, țara marelui regat Zalmoxean ! Țara nemuritorilor şi a lânii de aur, țara aurului, a argintului a bronzurilor, şi fierului ! Țara inelelor, brățărilor şi-a coifurilor sacre ! (Planşa 4)

Arheologul Florea Medeleț, ocupându-se în mod special de brățările de argint, constată că până în 1994 au fost descoperite şi 27 de brățări din argint care au aceleaşi decoruri, detalii şi spire, ca cele de aur.

Referindu-se la decorul brățărilor Zalmoxeene descoperite pe Kogaion, fostul director al Muzeului Național al Unirii din Alba Iulia, Gheorghe Anghel, le descrie astfel : *brățările de aur au extremitățile lățite în formă rectangulară decorate cu câtre 7-8 palmete arcuite, cercuri incizate şi puncte în formă de romb. Capetele se termină într-o protomă (capete de animale) puternic stilizate, reprezentând foarte probabil capete de şarpe sau de lup . Unii arheologi cred că au fost reprezentate capete de porc, cerb sau vultur. Inciziile pe unele dintre acestea ar putea să dea stilizat părul de pe corpul animalului. În general au fost decorate cu un număr mic de elemente, față de suprafața pe care o aveau la dispoziție. Protomele împreună cu palmetele desfăşurate pe orizontală dau imaginea unui şarpe, uneori cu aripi. (sic!) Se pune întrebarea dacă decorația acestor brățări nu imită foarte stilizat, dragonul, reprezentând stindardele dacice care apar sculptate pe Columnă ?*

Referindu-se la câțiva parametri tehnici, se precizează în continuare*: numărul de spire variază între 5,5 şi 7,5 şi nu sunt legate de greutatea în aur a fiecărui brățări. Unele brățări mai grele conțin mai puține spire şi nu credem că numărul spirelor ar putea avea o valoare simbolică. Mai sigur numărul palmetelor, întotdeauna 7 cu o singură excepție. Grosimea tijelor brățărilor variază între 3,5 mm şi 6 mm, iar lățimea plăcilor terminale de la 1,9 cm până la 2,12 cm. Înălțimea este de 7,5 cm, până la 9,2 cm, iar diametrul variază între 10,4 cm şi 12,5 cm. Greutatea variază de asemenea între 6,80 gr. şi 1.200 gr., iar puritatea aurului de la 18,18 la 22,3 carate . Pentru confecționarea lor s-a utilizat aceiaşi tehnică prin care au fost confecționate şi decorate brățările spireliforme de argint.*

Atât, arheologul F.Medeleț, cât şi dir. Muzeului, dl. Gh. Anghel, datează brățările, considerate podoabe din secolul I î.C şi secolul II d.C., precizând şi motivând în concluzie: *că prezența brățărilor de aur spireliforma în tezaurul lui Decebal,identificate pe Columna de la Roma,ne obligă să datăm aceste bijuterii excepționale în perioada domniei lui Decebal şi anume în a doua jumătate a secolului I şi începutul secolului al II-a,d. C., ca o continuare a tradițiilor celor de argint mai vechi .*

Cercetând pluridisciplinar miraculoasele inele şi brățări spireliforme, purtate de traco-geto-daci, pe o perioadă istorică de peste un mileniu şi jumătate, caz unic în istoria lumii antice, pe baza unor elemente concrete oferite de numeroaselor descoperiri din fizică şi electricitate, putem stabili mai multe caracteristici definitorii, pentru a elimina falsul concept al C*ultului şarpelui* şi cel al purtării lor pe corp ca simple podoabe sau bijuterii.

1. Datarea inelelor şi a brăţărilor, stabilită de domnii, Medeleţ sau Anghel, în jurul ultimului secol î. C, şi a celui de al II-a d.C ., ce coincide cu ocuparea parţială a Daciei, luând de bază reprezentarea lor pe Columna de la Roma, este hazardată.

Nici dacă s-ar referi la data *baterii* lor efective, nu ar fi corectă. Aurul este nemuritor de unde şi dacii au devenit nemuritori prin folosirea lui în scopuri energetice, dacă ne gândim numai la pila electromotoare cu aur, a savantului român Nicolaie Vasilescu – Karpen (1870-1964), care funcţionează şi azi în Muzeul Leonida din Bucureşti.

Brăţarea spireliformă, (*şarpe*) descoperită în 1542, printre mii de monede de tip Koson şi Lysimah, dobândite pe nedrept de vienezi, dar şi cele cinci coifuri de aur, din acelaşi experiment ritualic al sacerdoţilor traci de pe Kogaion, sunt convingătoare pentru o datare aparţinând epocii bronzului. Aceste opere care depăşesc ca timp şi genialitate cele ***Şapte minuni ale lumii antice***, a determinat-o pe savanta germană Deppert Lipitz Barbel Karin Helga, să devină, benefic pentru noi românii, polul noii orientării istorice Europene, şi prima cercetătoare străină, a aurului dacic, declarând pentru dumerirea noastră:

Cu ocazia unei expoziţii care a avut loc în Germania în 1994, care cuprinde obiecte de tezaur din România, am fost editoarea unui catalog, o lucrare de referinţă pentru istoriografia românească, intitulat sugestiv Coiful de aur - 6.000 de ani de tezaur românesc, la care am devenit prin hazard şi coautor. Cum am ajuns la această situaţie ? Majoritatea intrărilor şi descrierilor din acest catalog au fost făcute de istoricii români cu care am colaborat excelent. Din păcate lipsea din catalog tocmai perioada tracică pe care n-o scrisese nimeni . Atunci am ales să scriu acest capitol, studiind temeinic această perioadă.

Voi românii aveţi o istorie de peste şase milenii scrisă în aur. Însăşi identitatea voastră a fost scrisă în aur. În tezaurul Muzeului Naţional de Istorie puteţi să vă regăsiţi identitatea privind cronologia, importantele descoperiri în aur de-a lungul a şase milenii (noi, ba, vrem de la Decebal încoace !) ***Nu înţeleg de ce trebuie să vă căutaţi identitatea în alte ţări sau muzee ale lumii când o aveţi aici,aproape de voi şi ea trebuie doar privită. Brăţările de aur,care fără nici-o îndoială aparţin civilizaţiei dacice, vin să încununeze această istorie făcând-o mai evidentă, mai strălucitoare.***

Aflată în faţa acestor minuni ale lumii antice la Muzeul Naţional de Istorie, distinsa cercetătoare se adresează interlocutorului :

- ***Aurul se prelucra în aceste ţinuturi, din neolitic*** (vezi tezaurul cu brăţări spireliforme Zalmoxeene de la Hinova) ***şi era aur extras din Munţii Apuseni .***

Priviţi această panoplie a aurului. Aveţi în acest tezaur peste 6.000 de ani de istorie a aurului. Este istoria voastră şi numai cine nu vrea nu o priveşte la adevărata ei valoare. Din* neolitic din perioada bronzului, *a fierului din perioada dacică, din cea a influenţelor elenistice, din cea romană din cea a migraţiilor şi continuând cu Evul Mediu şi epoca modernă,totul s-a bazat pe una şi aceiaşi tradiţie a prelucrării aurului autohton.

2. Comentând cu aceiaşi ocazie, simbolul brăţărilor, distinsa cercetătoarea, a eludat Cultul Nemuririi Zalmoxeiene, şi fidelă dogmelor gotice, atribuie tracilor, falsul *cult al şarpelu*i, afirmă din convingere personală:

Este adevărat că simbolul şarpelui este prezent în mitologia antică a lumii trace, dar acest simbol capătă cea mai mare forţă în Dacia, prin prezenţa sa masivă, în reprezentările artistice din bronz,argint şi acum, cu totul şi cu totul strălucitor, din aur. (*24)

Total neadevărat ! Forţa dacilor a fost dată prin forţa aurului, şi-a credinţei în nemurire, reprezentată pe aceste inele şi brăţări, nedescifrate până azi şi care din ignoranţă prin asemănarea lor încolăcită ca şarpele, a fost introdus ca dogmă la traci, *cultul şarpelui.*

Toţi istoricii antici de la Herodot încoace, scriu despre credinţa-n nemurire a Dacilor, nu despre *cultul şarpelui.* Lupta între ideologii este veche. Cultul Nemuririi trebuia desfiinţat. Romanii au reuşit prin forţa armelor să distrugă total acest Panteon al neamului traco-get-dac şi Cultul lor, născut pe Kogaion.

3. Referitor la semnificația decorului de pe extremitățile inelelor şi a brățărilor Vasile Pârvan, Medeleț şi Pavel Mirea, arheolog de la Muzeul din Alexandria, le aseamănă *cu un cap de şarpe*, obținut de aurari prin batere, iar cele care se continuă spre interior, cu *palmete frunziforme*. Mai recent şi d-l Anghel Gheorghe de la Muzeul Unirii din Alba Iulia le aseamănă cu un cap de lup, de cerb sau de porc, iar palmetele le aseamănă cu frunzulițe de brad, aşa cum rezultă din parafrazarea de mai sus.

Cercetătoarea germană referindu-se la aceste decorațiuni susține la fel convinsă că: *este vorba în special de motivul şarpelui asupra căruia o să insist pentru că el este prezent în arta traco-geto-dacă, datorită în special strânsei legături dintre om şi natură. Când cineva, coabitează cu natura, (n.m* adică dacii locuiau cu şerpii în casă *) este influențat de cu totul şi cu totul de alte reguli, iar aceste reguli îi dirijează printre altele şi creația artistică . (sic !)*

Făcându-se superficial aceste analogii, distinşii cercetători, introduc din nou un fals în misterul nemuririi la geto-daci. Având în vedere Cultul Nemuririi, izvorât din Legile Naturii de inspirație Zalmoxeiană, înfiripat adânc în conştiința strămoşilor noştri, semnificația decorului de pe aceste inele şi brățări cu spire, are valențe mult mai profunde decât cea frunziformă şi zoomorfă, susținută vădit pentru a fi inventariate în muzee şi istorie ca podoabe sau bijuterii şi nu ca obiecte sacre, anume de teama reînvierii unei credințe, de mult dispărută.

Cercetând atent parametrii decorului, rezultați dintr-o expertiză tehnică microscopică a reliefului lăsat atât prin batere cât şi prin poansonare ce au dat detaliile în relief se constată, o cu totul altă realitate, definită, ***sacralitate*** :

a. Toate inelele şi brățările sacre au detalii poansonate sau bătute, numai în relief.

b. Traco-geto-dacii coabitau nu cu şerpi cum susține distinsa cercetătoare germană şi nu erau nici îmblânzitori de şerpi ca indienii şi arabii. Ei fiind arieni îmblânzeau şi coabitau cu animalele, domesticindu-le, fiind agricultori ori mari crescători de albine. Exportul de cereale, piei, miere ceară şi alte produse a adus multă monedă de bronz, romană şi elenă în tezaurul Sarmisegetusei. Fagurii de miere sunt în toate cazurile, prezenți pe brățări şi inele, confirmând cultul ce îl aveau geto-daci pentru albină miere şi ceară. Făcliile de pe Columna de la Roma sunt destul de grăitoare . La acea dată nu era cunoscută parafina .Toate capetele de spiră nu reprezintă decât capul unui artropod stilizat prin batere şi nici de cum capul şi gâtul unui şarpe, cum eronat s-a interpretat de unii arheologi şi cercetători. Dacă sunt şerpi cum se susține, de ce nu sunt poansonați solzii, caz evident la Glykonul din Tomis, sau cu aspectul de coadă? Ori în toate cazurile spirele brățării şi inelului au la ambele extremități, capul de artropod stilizat prin batere.

c. Pe ambele extremități, după capul de albină sunt imprimați fagurii de miere apoi prin poansonare spicele de grâu cu boabe, nu *palmete frunziforme*, detalii ce pot fi observate cu ochiul liber, de orice autodidact sau arheolog de bună credință strămoşească

Spicul, la inele şi brățări este dispus pe un ax central, întâlnit la graminee, care are: la inele, cinci boabe de grâu pe o parte, şi cinci pe cealaltă parte cu un bob în vârf, total unsprezece boabe, la brățările de aur, spicul are şapte boabe pe o parte şi şapte pe cealaltă, plus un bob în vârf, total cincisprezece boabe. Acest spic poansonat, confundat cu *palmete frunziforme,* nu era decât soiul grâului de primăvară primitiv, numit şi azi *chircă,* cu 11 şi 15 boabe. După cum se observă şi pe imaginile din Planşa nr. Cultul grâului este confirmat prin existența lui în cantități însemnate chiar la Sarmisegetusa, unde s-a descoperit în stare carbonizată, în ultima vreme, cult care creştinii Ortodoxi de mai târziu, l-au preluat în cea mai populară rugăciune: *Tatăl Nostru,* unde, *pâinea noastră cea de toate zilele,* a devenit alimentul existențial al viului nemuritor.

d. Toate inelele sau brățările, fie din aur, argint sau bronz, au acelaşi decor şi detalii. Diferă numărul de spire şi numărul spicelor poansonate. La brățările de aur sunt

poansonate, şapte spice, al căror număr corespunde evident cu numărul de şapte zile, după care s-a hotărât mai târziu şi biblica săptămână. Nu este singurul caz, aşa cum s-a descris şi mai înainte, când perceptele ortodoxismului s-au clădit pe Legile Zalmoxeiene, preluate ingenios din natură.

Cartuşul cu cele şapte spice de grâu, traduse ca la Egipteni, dau şi numele zeului-rege, Zalmoxe pe o extremitate, iar pe cealaltă dă la fel numele reginei, Zamolxa !

e. Sacralitatea inelelor şi a brăţărilor este dată de forma lor, ***în spire,*** asemănătoare cu bobina de inducţie electromagnetică, care creează într-un câmp de energii omniprezente şi nevăzute, deci nepercepute de om, prin inducţie electromagnetică, minunea Creaţiei, Electricitatea, cu cei doi poli, Nord si Sud (negativ şi pozitiv).

Proprietatea bioenergetică şi electromagnetică a lor este dată de forma spirei, răsucită pe miezul feros sau mână, precum şi de conductibilitatea metalului neferos, aurul, cuprul şi bronzul, descoperite de iluminatul Zalmoxe. Câmpul electromagnetic al solenoidului format de spiră şi braţul uman este măsurat astăzi cu un Wuntronic, GmbH Munchen-Germania, Tesla Meter Koshava-4, care pune în evidenţă şi câmpul şi fluxul magnetic până la 4 kHz. De aceia strămoşii, considerând fenomenul Divin, purtau brăţările şi inelele spireliforme, nu ca obiecte de podoabă ci ca obiecte sacre. Pentru că aurul era foarte costisitor mai târziu solenoidele s-au confecţionat din cupru care are proprietăţi asemănătoare, cunoscut şi prelucrat de traci încă din neolitic.

d. Sensul răsucirii spirei, inelelor şi a brăţărilor este unul din marele mister al iluminatului Zamolxe. Toate, fără nici-o excepţie, inelele şi brăţările Zalmoxeiene au sensul de răsucire de la dreapta la stânga, dextrogir. Este unul dintre indiciile care dă identitatea brăţării Zalmoxeiene, oriunde în lume ar fi găsite. (indiciu, nesesizat până în prezent, care-i stabileşte vechimea şi originea) Columna de la Roma, care a fost ridicată de Apolodor din Damasc, în anul 113 după jefuirea tezaurului regelui Decebal, căruia i s-a tăiat cu cruzime capul şi mâna în luptele de rezistenţă a apărării Cultului Nemuririi, de pe Muntele Sacru, are forma unei brăţări uriaşe înaltă de 33 de m.

Răsucirea spirei metopelor pe fusul Columnei, este însă, invers, levogiră, de la stânga la dreapta, în sensul acelor de ceasornic.

Zamolxe a intuit genial că energia umană, nu trebuie transportată prin înşurubare de la viul bioenergiei către infinit prin spira levogiră, ci din infinit adusă către naştere şi viul creat, prin spira dextrogiră, secret nesesizat de romani.

Toate aceste principii aplicate de Zalmoxe pe Kogaion, făceau parte din secretele iniţiaţilor, pe care romanii nu le-au sesizat, distrugând şi dând înapoi ştiinţa omenirii cu cel puţin 1.000 de ani. Locul acestei ştiinţe a nemuririi a fost luat, de arene şi circuri, unde se ucideau bestial animale şi oameni.

e. Forma tridimensională a spirei din aur aşa cum a conceput-o Zalmoxe s-a păstrat ca o reminiscenţă în creştinismul ortodox,prin forma răsucită a turlei bisericii episcopale de la Curtea de Argeş, ctitorită de înţeleptul voievod Neagoie Basarab în anul 1512, cu puţin înainte ca Ardealul să cadă în mâna altui imperiu şi cu puţin înainte ca acolo în vadul Strei (Sargeţia) să se descoperă enigmatica brăţare de aur, pe care peiorativ stăpânii i-au zis *şarpe* ca bieţii iobagi moţi, să se înfricoşeze la vederea ei, ducând-o la Viena.

Paradoxal, o turlă a bisericii Domneşti de la Curtea de Argeş are forma răsucită de la stânga la dreapta, (levogiră) care merge răsucită imaginar de la sol spre energia solară, iar altă turlă cea din dreapta are forma răsucită de la dreapta spre stânga (dextrogir) întorcând energia de la soare către pământ ! Circuitul existenţial al viului ! (asemenea unui izvor, a cărui ape se întorc în el însuşi, cum spunea şi Marele Eminescu) Este paradoxal ca-n Fizică: dacă curentul trece în direcţia acelor ceasornicului, acel pol devine întotdeauna polul sud şi dacă curentul trece în direcţia opusă adică dreapta stânga, cazul brăţărilor şi al inelelor Zalmoxeiene, polul sud devine polul nord. Din această cauză

statorul unui generator electric se bobinează totdeauna în direcţii opuse, cum sunt şi cele două turle ale bisericii ! Iată sacralitatea inelelor şi a brăţărilor Zalmoxeiene ! A intuit acest mister divin, Neagoie Basarab şi Meşterul Manole ?

Brățarea cu forma ei asemănătoare spirei microscopice a cromozonului,constituia pentru Zalmoxe şi inspiraţi săi, conştienţi de existența lui, ***elementul nemuririi***, adică viața care, ca un lanț trece dintr-un organism în altul la nesfârşit, păstrându-şi identitatea, cum la fel a intuit genial, din nou, Eminescu, în Geniu Pustiu: ***Ai văzut că în om e un şir nesfârşit de oameni .***

Inelul de argint descoperit în Muntenia la Măgura Teleorman, în anul 2006, ca şi cele descoperite la Gyoma, pe teritoriul actual al Ungariei, la Bare în Iugoslavia şi Perecea în Sălaj, care toate sunt o replică în miniatură a brățărilor de argint şi a celor de aur descoperite recent la Sarmisegetusa, contribuie esențial la atestarea, originii, autenticității şi unicității lor şi a brățărilor, alături de analizele de laborator ale Institutului Național de Fizică şi Inginerie Nucleară Horia Hulubei din București şi a referatului cercetătoarei germane Barbara Deppert din Germania care a împuternicit pe arheologii şi istoricii români şi străini să nu mai aibă ***<u>nici-o îndoială, pentru că brățările sunt ale dacilor !</u>***

Dacă de la expunerea primei brățări de aur, la Paris la Grand Palais de către firma new-yorkeză, Adrian Galery, (numită impropriu Mica Parizianã, în loc de Mica Zamolxianã), ajunsă pe piața neagră, vândută de braconieri, se începea rescrierea istoriei adevărate a Daciei, chiar cu această fantezie a firmei pariziene, cum afirma pe bună dreptate redactorul şef al revistei Dacia Magazin, Vladimir Brilinski, în nr. 42/2007, descoperirea recentă şi a unui inel de argint în Muntenia la Măgura Teleorman, cu aceleaşi modele în miniatură, vine indubitabil acum să confirme nu numai originalitatea brățărilor adesea contestată de eterogeni şi traficanți, dar şi Cultul Nemuririi, simbolizat de ele, ce-i uneau pe toți traco-geto-dacii lui Zalmoxe, Burebista, Decebal şi Regalianus, din dreapta şi stânga Oltului, din sudul şi nordul Dunării, cu mult înainte şi după cucerirea romană.

Aceste analogii dovedesc fără alte elemente probatorii din istoria antică, că strămoşii noştri, vorbeau aceiaşi limbă, aveau aceleaşi obiceiuri şi aceiaşi religie cea a Cultului Nemuririi . Aceste elemente spirituale, esențiale în viața lor le-au dat unitate şi conştiința de neam, de limbă, de obiceiuri şi credință monoteistă în zeul lor rege, Zalmoxe.

Inelele şi brățările erau purtate de monarhi, patriarhi, sau alte căpetenii nu pentru a-şi etala funcția şi gradul, cum au susținut cercetătorii, Elena şi Nicolaie Țicleanu, (* 25) ci pentru dovada unității de neam şi apartenența la Cultul Nemuririi. Ele erau acordate şi ca înalte distincții ca Premiul Nobel de astăzi, înalților oaspeți sau oamenilor de ştiință şi inițiați, promovați în Complexul Sarmisegetusei. În mod deosebit erau purtate de monarhi, patriarhi şi eruditi, odată cu coifurile de aur, la ceremoniile Cultului Nemuririi, în anumite locuri ştiute de inițiați, unde în subteran erau aşezate brățări masive de aur cu spire antagoniste (de slăbire a câmpului magnetic al Kogaionului) creînd un canal de comunicare extraterestru. Aşa şi numai aşa se explică devierea busolei în raza Muntelui Sfânt. Ceremonialul sacru peste aceste locații sau în apropiere, avea loc în cele patru zile calendaristice ale anului ce corespund: celor două echinocții 21 martie 23 septembrie, când Soarele se află pe traiectoria ecuatorului celest şi când ziua este ca timp, egală cu noaptea, (la perigeu) sau la afeliu,când pământul se află pe traiectorie la punctul cel mai îndepărtat de Soare, în zilele de 21 iunie şi 22 decembrie, favorizate şi de apariția curcubeelor şi altor fenomene de ionizare a atmosferei, când prin înlănțuirea bioenergiilor sacerdotale se putea face contactul cu marele Creator Saturnian. Inelul şi brățările spireliforme marcate cu detaliile şi decorul specific, acordat şi permis de Centrul Ştiințific de pe Kogaion, erau purtate şi de sacerdoții şi monahii la ceremoniile ritualice, prilejuite de sosirea vremii însămânțării grâului şi recoltării lui, a roirii albinelor şi extragerii mierii şi a cerii din faguri precum şi a altor manifestări prilejuite de Legile Belagine, care guvernau cultul Nemuririi, consființite de un corpus legislativ ce-şi avea

reşedinţa în complexul Kogaionului . Interferenţa câmpurilor bioenergetice cu cele magnetice, gravitaţionale, şi electromagnetice creată de brăţările şi inelele sacre, da naştere unor fenomene miraculoase, explicate astăzi ştiinţific, făcând în antichitate din Kogaionul Zalmoxeian, Muntele Sfânt al Dacilor, consfinţit pentru eternitate de geogreful Strabon în lucrarea sa, Geografie, VIII.3,5. (cca anii 63 î.C. – 19 d.C)

Descoperirea în anul 2.000 a unui asemenea complex subteran, sub Muchia Căprăreaţa, de pe Kogaion în zona apropiată a Sanctuarelor SACRE, (Dacia Magazin nr.58/2009) care presupune existenţa şi a altor locaţii similare, vine să confirme misterul sacru al acestor brăţări, inele şi coifuri ritualice, poansonate cu detalii din Legile Naturii, pacifiste şi fără simboluri războinice sau religioase de altă natură idolatrică.

Mai târziu după secolele II, III, şi chiar până prin secolul VIII, d. C.,inelele şi brăţările Zalmoxeiene, sau generalizat, fiind purtate permanent de toţi geto-dacii,care nu se lepădau de Cultul Nemuririi, deosebindu-se pe timpul tranziţie, de dacii convertiţi la creştinism, ca dovadă că ele n-au fost descoperite numai pe Kogaion ci pe toată suprafaţa geto-daciei Regaliene.

Pătrunderea Creştinismului în Dacia ocupată de romani şi cea liberă s-a produs anevoios şi a durat peste un mileniu. Marile persecuţii ale celor ce credeau în Iisus, dinaintea Edictului de la Mediolan- Milano, din anul 313, constituie o dovadă în acest sens.

În timpul ocupării Daciei de apus, (107-271) erau trei situaţii diferite privind religia: în Dacia liberă exista şi continua nestingherit Cultul Zalmoxeian, pe care apostolii îl considerau un folclor liturgic laic sau profan, de rit necreştin, specific sectei ariene şi audine, deci păgân, refuzând să înţeleagă sensul profund al Ştiinţelor Naturii; în Dacia ocupată, regimul de *religie ilicita* sau de catacombă, prin *jus italicum* şi în imperiu la Roma, religia mitologică politeistă, care lupta din răsputeri împotriva pătrunderii monoteismului iudaic.

În sudul Dunării în anul 414, episcopul Niceta de Remesiana, azi Bela Palanka în Mediterraneea, a încercat instituţionalizarea doctrinei Bisericii Universale, pentru ai scăpa pe geto-daci de EREZIA ariană, care era răspândită în nordul şi sudul Dunării. Neceta de Remesiana, rămâne astfel, un aprig luptător împotriva Cultului Nemurii lui Zalmoxe, care deja în anul 370-381, renăscuse prin cei doi episcopi în marea capitală episcopală Zalmoxeiană, Singidunum: Ursacius (n 335 – 370) şi Secundianus. (370 -381) *Astfel de episcopi arieni,* scrie Ion Mălinaş în lucrarea sa despre Sarmisegetusa romană, *au mai existat şi în alte scaune episcopale din nordul şi sudul Dunării, de pildă, Valens de Mursa . (cca 335-370)* *Dar de erezia ariană şi audină au fost contaminaţi şi o parte din goţii (a se citi geţii) încreştinaţi, care erau stabiliţi pe teritoriul României de azi. O altă parte a goţilor /geţilor de aici au rămas păgâni (n.m. adică arieni şi audini) şi-i persecutau atât pe confraţii lor creştinaţi cât şi pe dacii din fosta Dacie ocupată,cum a procedat de pildă şi bazileul lor Atanaric. (378- 377) Din această cauză, însuşi episcopul got/get Ulfila, (310- 383) a fost obligat să se refugieze în sudul Dunării, împreună cu alţi credincioşi de ai săi, printre care puteau să se găsească şi daco-romani*. (n.m. adică daci din fosta Dacie ocupată)

Iată rezistenţa traco-geto-dacilor în apărarea Cultului Nemuririi lui Zalmoxe ! După părăsirea celor trei provincii formate în timpul celor 150 de ani de ocupaţie: Dacia Porolissensis, Malvensis şi Apullensis, geto-dacii s-au regrupat în episcopate unde au continuat Cultul Nemuririi lui Zalmoxe. Dacă la Singidunum şi în alte părţii s-au înfiinţat episcopate, tot aşa şi în fosta capitală, Colonia Ulpia Traiana Augusta Dacica Sarmisegetusa, a luat fiinţă o episcopie, despre care încă nu avem decât mărturii arheologice. Acelaşi autor în lucrarea domniei sale relevă faptul că: *tradiţia liturgică a Romei n-a avut nimic comun cu strămoşii* (n. m. adică traco-geto-dacii) *Mai degrabă au existat, s-au plămădit şi menţinut legăturile păgâne cu zeii imperiali şi panteonul lor din Roma, între care zeul Marte, care trebuie să fi jucat o importanţă considerabilă, după cum se dovedeşte prin urmele de la Densuş.*

Aşa ar fi fost ! Dar cercetările la această Bazilică dovedeşte o cu totul altă realitate . Basilica reprezintă ultimul locaş al Cultului Nemuririi,după distrugerea în 106-107 a Sanctuarelor de la Sarmisegetusa. Condițiile grele de pe Kogaionul incendiat şi sfărmat de romai, nu mai putea oferii continuarea acestei credințe. Sacerdoții daci, stră, strănepoți ai lui Decebal şi Regalianus, au refăcut în anul 400- 450 perimetrul sacru al Kogaionului din coloanele şi blocurile masive de calcar ale sanctuarelor distruse, (*murus dacicus* este elocvent) pentru al proteja şi lăsa urmaşilor *dovezi sfinte* ale întemeietorului zeu-rege, Zalmoxe .

În anii următori sub loviturile invaziilor barbare,alți daci s-au regrupat mai la sud în fosta capitală a Daciei romane şi zona actualului sat Densuş, unde peste structura mausoleului-sanctuar al generalul roman Longinus au reclădit un nou sanctuar cu observator astronomic folosind şi de data aceasta, coloanele şi dalele Marelui Templu roman, distrus de năvălitori.

Dovada unui nou observator astronomic sunt cei patru stâlpi enormi care susțin în naos turla înaltă, prin care se putea privii şi ziua bolta cerească, fenomen binecunoscut din antichitate la săparea puțurilor largi şi adânci. Transformarea de către bizantini a noului sanctuar reclădit de Zalmoxeieni, după anul 450, în Bazilică paleocreştină, a fost o încercare a convertirii în această zonă a dacoromânilor la creştinism, la care a contribuit în mare măsură şi activitatea misionară a Sf.Neceta de Remesiana,dar şi apariția unui nou centru de cultură creştină în oraşul Sirmius, devenit reşedință imperială a dinastiei Constantin şi Elena mamă, de origine dacă. Cu toate acestea, spune pe bună dreptate autorul Ion Mălinaş, Zalmoxeianismul, pe care-l numeşte păgânism de la *pagus –i* = sat, a continuat să existe . Folclorul şi diferitele practici, ajunse până la noi sunt o dovadă a conviețuirii Cultului Nemuririi cu Creştinismul,în ciuda efortului făcut de împărații creştini,de al stârpii definitiv. Cu toate acestea,urmare şi a invaziei avarilor,creştinismul a prins din nou viață după secolul al VIII-lea în anul 733, când Dacia, nord şi sud Dunăreană, a ajuns sub jurisdicția Patriarhului Ecumenic de Constantinopol .

Gheorghe Şincai în *Hronica* este de părere că românii au căzut în sfera de jurisdicție bisericească bizantină, după anul 870. Adăogarea în secolul al XIII-lea a pronaosului şi a turlei, Basilici din Densuş, asemănător cu basilicile paleocreştine,dar şi picturile cu motive folclorice, fac ca acest locaş să fie cel mai reprezentativ element de tranziție târzie de la Zalmoxeianism la ritul bizantin în limba latină populară adică pelasgă, protoromâna . (* 26)

Tranziția a fost o perioadă lungă şi de mari frământării religioase care s-a prelungit în Carpați până în secolul al VIII-lea, chiar şi mai târziu, până în secolul al XIII-lea, printr-o dinastie de *Decenei,* cum scrie şi Mihail Sadoveanu în cartea sa, *Creanga de Aur,ca dovadă stă Basilica de tranziție din Densuş.* Creştinismul în primele secole d. C a câştigat teren treptat în Dacia şi anexând, a tradus şi interpretat Cultul Nemuririi din Legile Zalmoxeiene, (* 27) înlocuindu-se spira brățărilor şi a inelelor, generatoare de energii - simbol al nemuririi, cu simbolul morții, prin suferință.

Arcul sau bobina inelelor şi brățărilor alcătuită din, patru, cinci, şapte sau nouă spire, din aur, argint sau bronz purtate ca o matricolă, pentru Zalmoxe, reprezentau forma mişcării materiei şi a vieții fără sfârşit în Univers. Forma tridimensională a spirei modelată sub formă de inel şi brățară a devenit astfel simbol național al credinței în nemurire, atât pentru reprezentanții complexului științific de inovare şi inițiere de pe Kogaion, cât şi pentru întreaga populație geto-dacă. Dacă în războaie capul lupului cu coadă ondulatorie era stindard de luptă, în sanctuare şi temple brățara, coifurile şi cârja de aur erau semnele credinței în Legile Naturii. (Legile Belagine).

Posibilitatea de captare a energiei omniprezentă în eter şi transformarea ei în bioenergie şi energie electromagnetică, necunoscută atunci, a fost intuită şi pusă în evidență, fără volmetre sau ampermetre, de iluminatul Zalmoxe, tot prin ingeniuoasa formă a spirei şi a

laborioasei tehnologii de turnare şi prelucrare a metalelor cu precădere a aurului şi a cuprului, pe care tracii o cunoşteau înaintea multor popoare, cu mii de ani înainte de naşterea lui Cristos.

Zăcămintele aurifere, cuprifere şi feroase din Munţii Apuseni, Poiana Ruscă, Baia de Aramă, şi cei vechi ai Dobrogei cu minele de la Al-Tân-Tepe, exploatate din Epoca Bronzului, vin să confirma geniul tracilor în prelucrarea metalelor cu precădere a aurului, pe care-l considerau viu şi nemuritor.

Aplicarea şi standardizarea lor în formă de *spiră dextrogiră*, a dovedit atunci şi acum prin înţelepciunea zeului-rege, secretul tainelor naturii, greu de pătruns fără cercetare ştiinţifică şi iniţiere.

Sensul de înfăşurare–orientare, ca şi toate elementele tehnice ale inelelor şi brăţărilor de cult ca: dimensiune, formă şi metal, împreună cu coifurile şi cârja de aur sacerdotală erau în directă corelare cu Sanctuarele Sacre şi Discul Soarelui de Andezit de pe Muntele Sfânt al Kogaionului, raportate la forţa şi lumea exterioară a creaţiei Saturniene.

Energia mişcării eterne a materiei în Univers, sub imperiul câmpurilor nevăzute: gravitaţionale, magnetice şi electromagnetice, sesizate de iluminatul Zalmoxe, prin ***spirele de aur***, stau azi la baza solenoidului, sistem ingenios, care produce prin inducţie electricitate . Acest sistem simplu tridimensional şi fenomenul de inducţie electromagnetică redescoperit de abia în 1831 deci, cam după aproape patru milenii, de către chimistul şi fizicianul Michael Faraday, cunoscut în Fizică sub numele de Efectul Faraday, stă azi la baza funcţionării tuturor generatoarelor electrice. (*28) Spirele brăţărilor şi inelelor Zalmoxeiene, nu formau altceva decât solenoidul de mai târziu, la care miezul feros îl constituia chiar degetul şi braţul. Îmbinarea energiei umane cu cea primită prin intermediul spirei, din exterior,se realiza inducţia, un adevărat generator de câmpuri bioenergetice şi electromagnetice.

Acest ingenios fenomen era ştiut şi folosit în antichitate de savanţii traci pentru amplificarea puterii musculare a vindicărilor de boli sau regenerare a celulei embrionare umane sau vegetale, şi de ce nu şi a energiei electrice primitive, care a evoluat în forma industrială de azi.

Bioenergia amplificată de spira purtată pe deget sau braţ ca o inducţie electromagnetică, intuită şi creată empiric în Complexul ştiinţific de pe Kogaion, poate fi considerată fără dubii, prima invenţie de la Homo-Faber încoace, care a revoluţionat ştiinţa în producerea unei energii nepoluante şi inepuizabile cu vastă arie de folosire în tratarea diferitelor boli şi producerea uzinală a energiei electrice.

Zalmoxe creatorul acestui sistem simplu de folosire a unei forţe nevăzute, în corpul uman, intererdependentă în micro şi macrocosmos, a fost şi trebuie considerat promotorul, din antichitate, al bioenergiei şi inducţiei electromagnetice. Mărturie a descoperirii acestei misterioase forţe ascunsă de natură sunt inelele şi brăţările spireliforme, marcate cu *cartuşe* în care sunt poansonate spice de grâu, capete de albină şi faguri de miere ca un prim şi unic ***brand de cult,*** existente şi recunoscute, în Muzeul Naţional de Istorie din Bucureşti, Viena, Budapesta şi alte mari muzee din lume, precum şi declaraţia din 1994 a cercetătoarei germane Barbara Depertz Lippitz, care le-a stabilit atât proveniența cât şi vechimea de 6.000 de ani. Retroactiv poate acum fi revendicată prioritatea acestei descoperiri pe plan naţional şi internaţional.

Descoperirea în 1980 a unor manşoane tot din aur la Tr. Măgurele şi nu numai cu întrebuinţări încă necunoscute, puteau fi în mod cert, dovedit azi în Fizică, carcase ale unor bobine electrice sau elemente de acumulatoare, folosite pentru obţinerea un ei surse electrice sau a unei tehnologii de galvanoplastie, care aşteaptă a fi confirmate de viitoarele cercetări. (* 29)

Legile credinţei lui Zalmoxe au cuprins şi dominat spaţiul Carpato-Danubiano-Pontic şi Balcanic, timp de 1.500 de ani, El fiind contemporan cu cei doi mari reformatori ai

lumii: Zarathustra, mare preot, legislator şi rege, zeificat în Scyţia, (Iranul de azi) şi Moise, (Moshe) mare preot, mare conducător şi legiuitor al evreilor. Toţi aceşti trei iluminaţi au trăit, spune părintele Dumitru Bălaşa, în perioada anilor 1.300, î.C. (30)

Cultul lui Zalmoxe a fost fundamental deosebit, faţă de cei doi reformatori, cum îi numea părintele Bălaşa. El şi iniţiaţii lui erau vindecători, nu prin revelaţii ci prin însăşi forţele naturii, captate prin spiră. Ca zeu şi rege Zalmoxe era considerat ca o creaţie Divină a naturii, pentru că şi perceptele lui ştiinţifice erau inspirate din Legile Naturii.

Artefactele sacre (inele, brăţări şi coifuri) care se purtau în ceremonii ritualice, erau o dovadă a credinţei strămoşilor în Cultul nemuririi.

Credinţa în nemurire la traco-geto-daci n-a fost o religie în sensul creştinismului, ci o ştiinţă în care rădăcinile erau ancorate în forţele pământului şi cele cereşti de care depindea viaţa respectiv viul în diversitatea lui. Sensul cultului uranian sau saturnian cu toate versiunile antice cu referire la zeul-rege Zalmoxe, are astăzi conotaţii ştiinţifice, carese referă la Pământ, privind: vulcanologia, seismologia, gravitaţia, magnetismul, oceanografia, agronomia, apicultura şi altele.

Cele referitoare la Cer erau: astronomia, mecanica cerească, lumina, curcubeele şi altele, toate susţinute de siturile arheologice de la Grădiştea muzee şi la colecţionari.

Purtarea inelelor şi a brăţărilor în formă de spiră, de către geto-daci, indiferent de clasa socială sau de funcţii dovedea apartenenţa lor la Cultul Nemuririi şi a regatului traco-geto-dac, condus de zeul-rege Zalmoxe. ***Brandul*** ştiinţific, devenit sacru, era cunoscut atunci ca şi acum cu numele creatorului: ***brăţarea, inelul şi coiful Zalmoxeian. Ca urmare şi <u>Mica Pariziană</u>, revenită acasă în Dacia, lângă surorile ei, urmează a fi botezată în tezaurul Muzeului Naţional din Bucureşti, cu anticul ei nume: Frumoasa Zamolxiană .***

Această nouă abordare a Cultului Zalmoxean, devenit ştiinţă prin descoperirea formei de captare şi generare a câmpurilor bioenergetice şi de inducţie electromagnetică cu aplicarea lor în lumea viului cât şi în lumea tehnică industrială de producerea a energiilor neconvenţionale în transport şi comunicaţii, civilizaţia Danubiano-Carpato-Pontică, capătă surprinzător, retroactiv, noi valenţe pe care oamenii de ştiinţă trebuie să le recunoască şi să le valorifice plenar, cât mai urgent, pentru adevărata noastră istorie, plină de falsuri.

Inventarea spirei şi aplicarea ei în bioenergie şi în inducţia electromagnetică precum şi ingenioasa combinaţie dintre ea şi corpul uman, prin care este posibil să se fi realizat, prin ritualuri, din care nu lipseau coifurile şi cârjele din aur, comunicarea cu marele Creator Saturnian, şi de ce nu, şi cu extratereştri, viitorul va explica şi acest miracol, este dovada unui formidabil progres ştiinţific din viaţa şi gândirea strămoşilor noştri traco-geto-daci, confirmat de ***Gânditorul de la Hamangia***, expus de curând la New-York.

Ei, traco-geto-dacii,au fost şi rămân primii promotori ai bioenergiei şi ai inducţiei electromagnetice, care au trecut omenirea prin ştiinţa Cultului Nemuririi, în noua eră a sateliţilor şi a ciberneticii.

O nouă sinteză referitoare la religia dacilor pe care o aşteptăm de la GETICA ***zilei de mâine***, spunea cu durere şi speranţă, încă din 1948 savantul clujean I.I. Russu, ***va reconstrui din ruinele unui material documentar sărac şi prea adesea echivoc, viaţa şi formele de civilizaţie ale geto-dacilor în marea familie antică a tracilor carpato-balcanici.*** (* 31)

Trecând peste aceste speranţe încă nespulberate şi peste ***Mitul Zeului Dac,*** al profesorului Ion Cionchin, (* 32) putem afirma acum pe baza noilor argumente din lucrarea de faţă, că dacii inspiraţi de zeul lor – rege, credeau în Cultul Nemuririi şi-a aurului nemuritor, singura credinţă prolifică şi palpabilă care face posibilă intrarea în legătură cu Dumnezeul Creator, prin intermediul formei tridimensionale a spirei din aur ce interferează câmpul bioenergetic al viului cu energia câmpurilor gravitaţionale, magnetice şi electromagnetice din

Univers; cult dovedit azi a fi ştiinţă prin comunicările la distanţe cosmice şi prin vehicole nepoluante cu combustie stelară.

De la ***Getica de mâine*** şi descifrarea ***Mitului Zeului Dac,*** au trecut multe decenii, înarmaţi acum cu arsenalul arheologic de ultimă oră, care depăşeşte orice imaginaţie, la care adăogăm şi *frânturile de informaţii uneori echivoce,*venite din antichitate**,** putem alcătuii Istoria Antică a României, ţinută la index aproape două milenii, din interese imperiale, cât şi de istorici şi arheologi, *şerpilieni,* de rea credinţă sau din neştiinţă, care au alcătuit o istorie, ba chiar au falsificat-o, înainte de a se da marele verdict al descoperirilor arheologice, tăinuite în Munţii Orăştiei şi pe toată întinderea României, precum şi în marile biblioteci ale lumii.

Dumitru Rădoi
Membru corespondent, Dacia Revival – New-York
Bucureşti, 4 aprilie 2010

Bibliografie

1. Nicolaie Densuşianu *Dacia Preistorică* Editura Meridiane Bucureşti 1986, pag. 161-165,166.
2. I.I.Russu *Religia Dacilor* Aurora Peţan, Editura Dacica. Bucureşti 2009, p.40-68.
3. Mihail Vinereanu *Dicţionarul Etimologic al Limbii Române* Editura Alcor – Edimpex, Bucureşti 2008, p. 905.
4. G.D.Iscru, istoric, conf. Univ. Traco-geto-dacii, Naţiunea matcă din spaţiul carpat-danubiano-balcanic .Editura N. Bălcescu Bucureşti 2005, p. 57, 60-65
5. Mihail Eminescu .Geniu Pustiu .Editura pentru literatură Bucureşti 1966, p. 48-55.
6. Vasile Pârvan . Dacia. Editura Ştiinţifică Bucureşti 1957, p. 82.
7. Carolo Lundio . *Zalmoxis primul legiuitor al geţilor. Upsala* . Traducere din Latină de Maria Crişan, p.101-104.
8. Dumitru Rădoi - *Teleormanul Antic,* Editura Univers Stiinţific, 2007, pag. 65-100.
9. Michaela Orescu . Troia între adevăr şi legendă, Dacia Magazin nr .36- 2006 p.8.
10. Dumitru Rădoi - Teleormanul Antic –Editura Univers Ştiinţific, Bucureşti 2007, p 93
11. Timotei Ursu - *Pledoarii pro-dacice*. Editura Dacia Cluj -Napoca 2009, p. 129.
12. Vladimir Brilinsky - Dacia Magazin, nr. 34 iulie 2006.
13. Vasile Pârvan . Dacia. Editura Ştiinţifică Bucureşti 1957, p. 82,83.
14. Teogor Beldeuna preot Protopop de Reghin - *Zalmoxis Marele preot şi legiuitor al geto-dacilor,* Dacia Magazin nr. 32 mai 2004.
15. Timotei Ursu - *Pledoarii pro-dacice* Editura Dacia 2009 Cluj-Napoca .p.100-105.
16. George Pantecan - *Provincia Medievală Dacia din Europa Nordică* .Editura Dacoromânia Bucureşti 2010. p. 1-21, 490-524.
17. Mişu Davidescu *Magazin Istoric* Anul XV nr.6 iunie 1981 .Tezaurul de la Hinova.
18. Dr. Gheorghe Anghel ex.director al Muzeului Naţional al Unirii Alba Iulia. Dacia Magazin nr.61/2009 şi 62/2010. Planşa 1 două gravuri de pe metopa 307 şi 310.
19. Vasile Pârvan *Dacia Civilizaţiile străvechi din regiunile Carpato-Danubiene,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti 1957, pag. 73,127,128. Planşa 1 trei figuri cu brăţări spireliforme tip zalmoxeian .
20. Pavel Mirea Un tezaur de epocă geto-dacă descoperit la Măgura, judeţul Teleorman. Dumitru Rădoi. *Simboluri şi datini traco-geto-dace,* Naţiunea nr. 534 11-17 nov 2009. Revista Dacia Magazin nr. 60 iulie 2009. Inelul şi brăţările spireliforme, simbolul nemuririi la geto-daci. O descoperire senzaţională din istoria tracilor nord-dunăreni : inelul spireliform de la Măgura, judeţul Teleorman. (Inelul lui Istrate) p.28-32.
21. Dr. Mişu Davidescu Magazin Istoric.nr 6 (171 *)* anul XV, iunie 1981 Planşa 1 fig. 2-Brăţări spireliforme din Tezaurul de la Hinova-Mehedinţi
22. Dr.Gheorghe Anghel ex.director al Muzeului Naţional al Unirii Alba Iulia.Dacia Magazin nr 61 noiembrie 2009 pag. 2-10 şi 62/2010.
23. George Pantecan. Provincia Medievală Dacia, din Europa Nordică, Editura Dacoromânia 2010, p.16-17, 486-487
24. Vladimir Brilinski şi Dr. Gheorghe Anghel. Dacia Magazin nr.42/2007, 61 /2009 şi nr.62/2010.

25. Nicolaie şi Elena Ţicleanu. *Spirala, posibil semn al rangului sacerdotal la vechii carpato- dunăreni*. Lucrare susţinută în cadrul asociaţiei Getica în anul 2007, şi Revista Dacia Magazin nr. 44 iulie 2007 *Simboluri sacre, surse pentru descifrarea istoriei popoarelor antice*.
26. Arhimandrit Ioan Marin Mălinaş . *La umbra Sarmisegetusei romane*. – Biserica din Densuş; reflecţii istorice şi liturgice inspirate dintr-o carte tipărită la Viena în 1775. Editura M. Eminescu Oradea 1997.
27. Eugen Lozovan *Dacia Sacră* Editura Saeculum I,O. Bucureşti 2006 .p.201
28. Gh. Huţanu *Efecte fundamentale în Fizică* Editura Albatros 1975. p.144-148.
29. Radu Olteanu *Harta comorilor din România* Naţional Geografic, 2008.
30. Pr.Dumitru Bălaşa *De la Zalmoxis la Iisus Cristos*, Editura Cuget Românesc-Bârda 2005, p. 23.
31. I.I.Russu *Religia geto-dacilor* Editura Dacica Bucureşti 2009, p. 111-112.
32. Prof. Ionel Cionchin *Mitul zeului dac* Rev. Dacia Magazin nr. 9 2004, p.26.

ANEXE

Planşa 1-a

2010.04.14 21:10

Fig. 3 - Bartoli 1667, desen, scena numărul 307. Scena tran[illegible]tului tezaurului lui Decebal la Roma. [illegible]artea superioară a coşului cu obiecte [illegible]flă o brăţară spiralică (vezi săgeata).

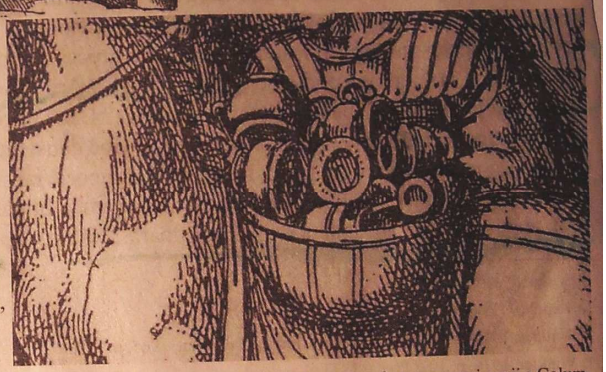

Fig. 4 - Bratoli 1667. Desen, scena 307, detaliu mărit (Vezi săgeata)

9 Dzur, 1941, p. 117-119, scenele 307 şi 310. Desenele au fost executate de Bartoli cu ocazia ridicării unei schele pentru efectuarea unei copii a Columnei Traiane, comandată de regele Ludovic al XIV-lea prin ministrul său de finanţe Colbert. Santi Bartoli a fost elevul lui Poussin şi anticar pontifical. A dedicat desenele lui Ludovic al XIV-lea. Acestea se află la castelul Windstor (Anglia); Froenner, 1865; Reinach, 1886; Vulpe, 1988, p. 145.

Fig. 5 - Bartoli 1667. Desen, scena 310. Prizonieri daci de rang înalt oferă împăratului Traian pe o tavă o casetă şi două brăţări dacice spiralice din aur.

Planşa 2-a

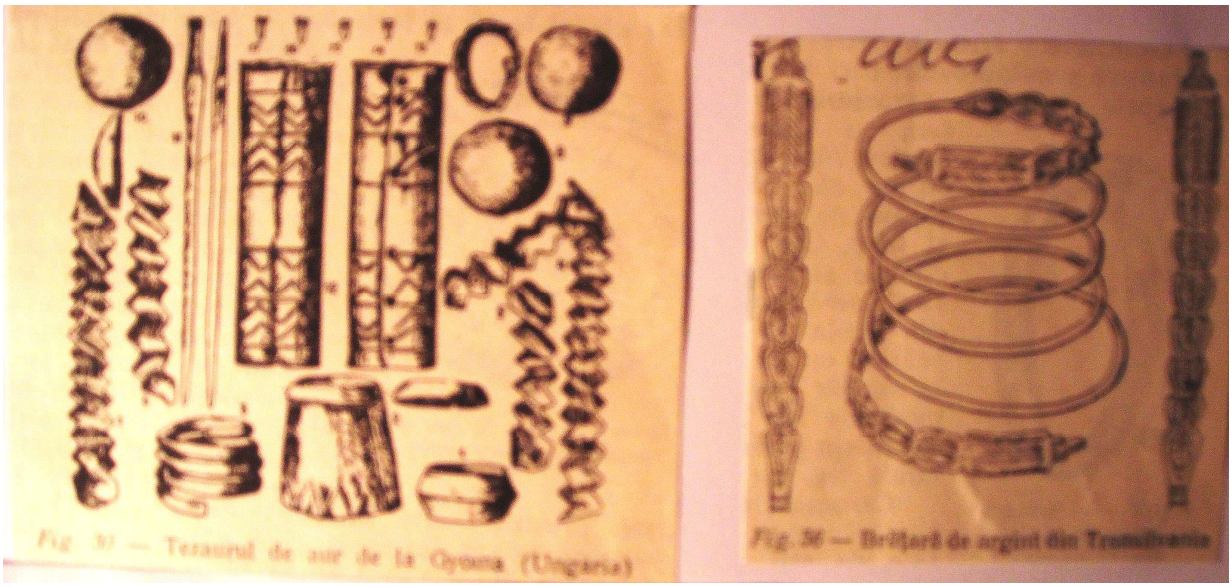

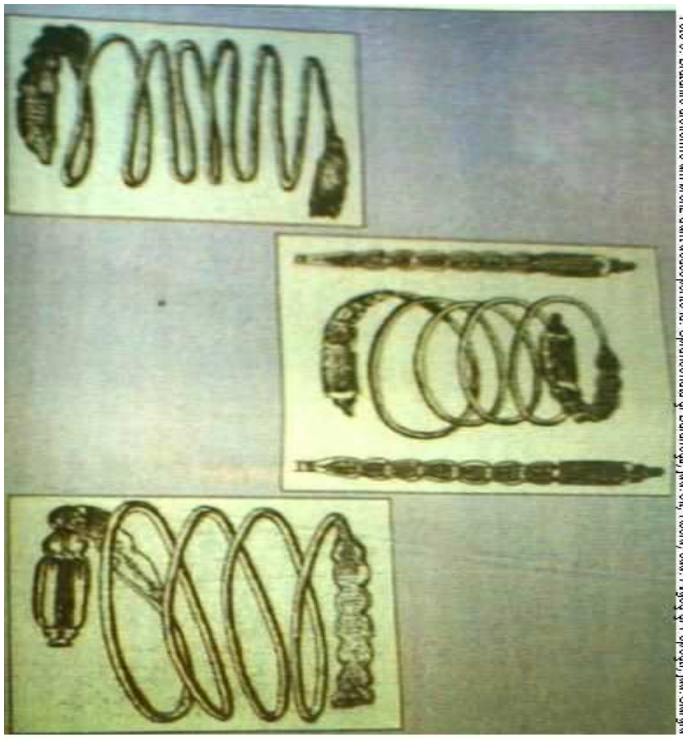

Foto 3. Brăţările arciforme din bronz aurit descoperite la: Oprăncenata şi Băiăneşti, jud. Olt, Rociu, Jud. Argeş şi Popeşti, jud. Giurgiu

Foto 1. Inelul de argint arciform descoperit la Măgura

Planşa 1.

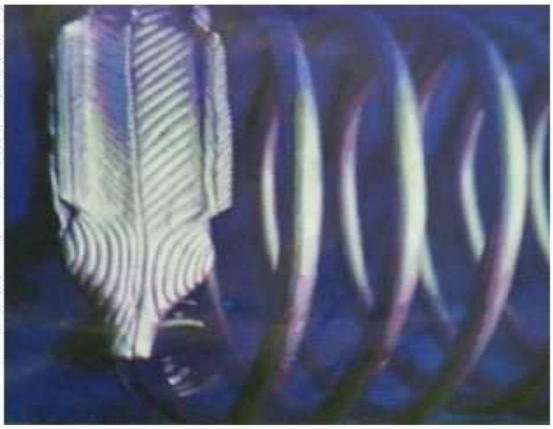

Foto 2a. Detalii de pe brăţările arciforme de aur de la Sarmisegetusa

Foto 2b. Detalii de pe brăţările arciforme de aur de la Sarmisegetusa (2c)

Planşa 3-a

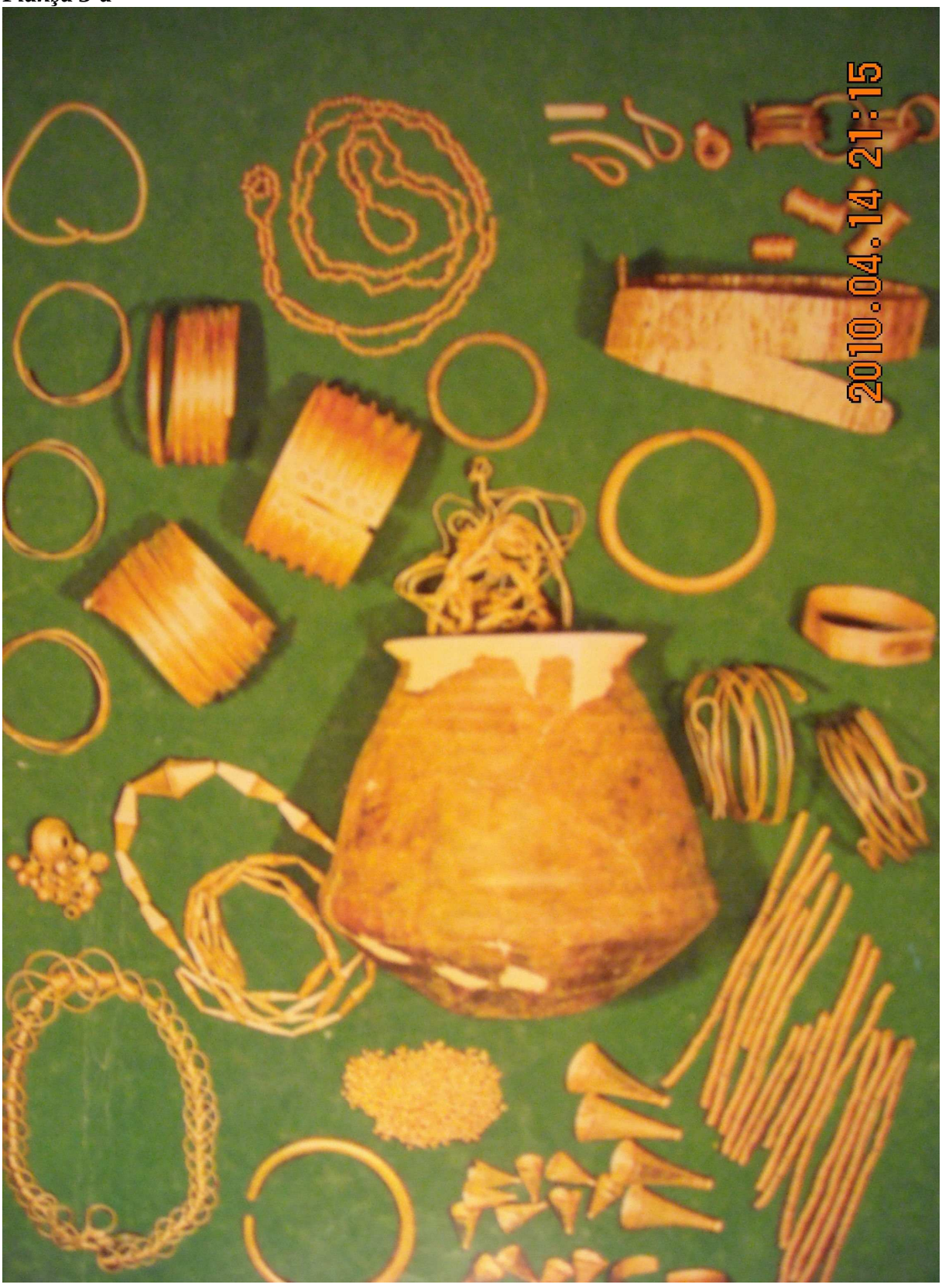

Planşa 4-a

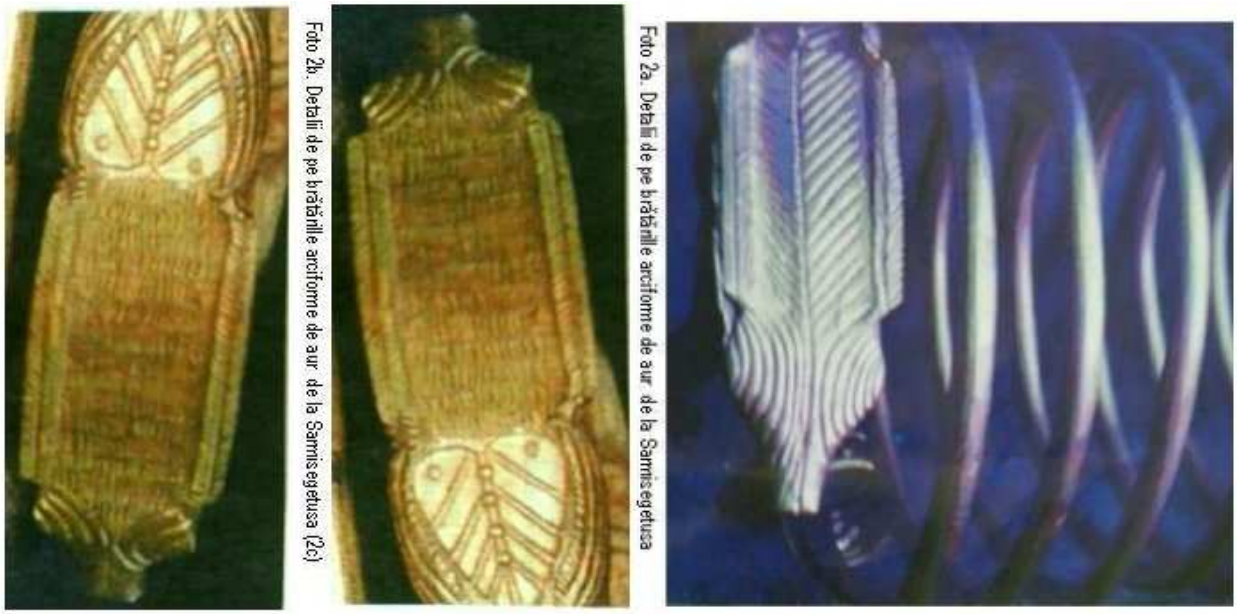

Foto 2b. Detalii de pe brăţările arciforme de aur de la Sarmisegetusa (2c)

Foto 2a. Detalii de pe brăţările arciforme de aur de la Sarmisegetusa

Fig. 2 - Spirală dacică din aur cu ornamentaţie specifică

Mica Zamolxianã

2010.04.14 21:18

Planşa 5-a

Explicații referitoare la forma ***spirei*** şi a ***spiralei*** şi proprietățile lor electrice, cu referire la inelele şi brățările purtate de daci .

Pentru eliminarea frecventelor confuzii care se fac între ***spiră şi spirală*** , voi prezenta mai jos în definiții şi desene, deosebirea fundamentală între aceste două forme.

I) ***Spirala*** . Definiția după DEX. s.f**.** (spirală pl .spirale) , curbă plană care se învârteşte în jurul unui punct central ,depărtându-se din ce în ce mai mult de acest punct, ;obiect, mişcare care are această formă .

1.) Reprezentarea Spiralei

a) În plan orizontal b) în plan oblic c) În plan vertical

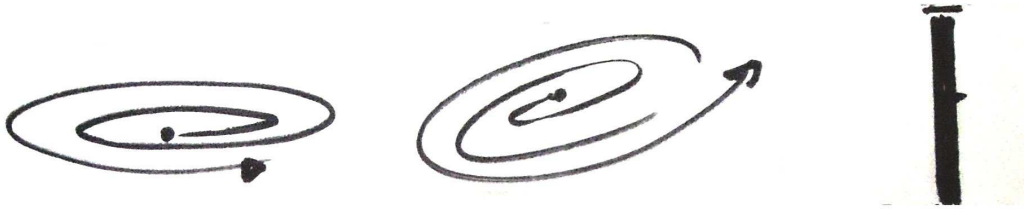

După cum se observă ***spirala*** porneşte dintru-n punct fix şi merge în expansiune spre infinit,conform cu teoria expansiunii universului. .

II) ***Spira*** . Definiția DEX. s.f. (spiră ,pl. spire) 1 .arc al uni elice cuprins între două puncte succesive de intersecție a acesteia cu aceiaşi generatoare a cilindrului elicei ; fiecare dintre rotirile pe care le prezintă o curbă,un obiect sau o serie de obiecte dispuse în spiră sau în elice. ***2 porțiune de bobină care formează o curbă aproape închisă*** .

1.) Reprezentarea spirei

A) În plan orizontal b) În plan oblic c) În plan vertical

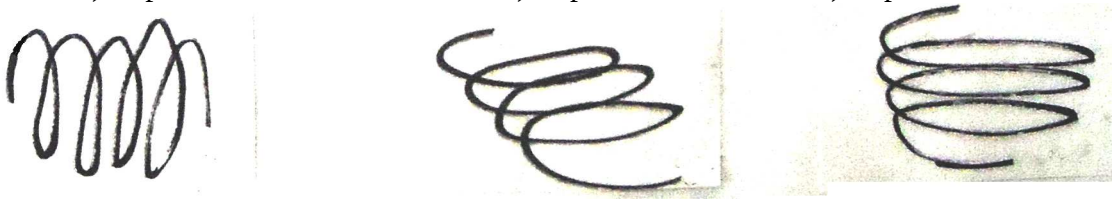

După cum se observă, ***spira*** , vine imaginar, din infinit şi merge (se înşurubă) la fel imaginar spre infinit, sub forma unei bobine care adună şi amplifică energia mediului , pe care o transformă întru-un câmp electric magnetic sau biomagnetic. Aici a fost genialitatea traco-geto-dacilor când şi-au făcut inele şi brățări cu spire care adună energia terestră, solară sau din univers !

Inelele şi brățările ,au o formă asemănătoare ***spirei şi nici de cum a spiralei .*** Reprezentarea lor materială, capătă astfel , forma unui arc, deci arciforme sau a unei bobine. cu înfăşurare simplă, nesuprapusă.

Inelul sau brățara sub formă de belciug (cerc) este o energie închisă. Dacii nu aveau aşa ceva ! Iar dacă aveau,erau obiecte de podoabă şi nici de cum de cult.

Linia dreaptă care la fel vine imaginar din infinit şi merge spre infinit, nu adună şi nici nu amplifică energia mediului, numai o transportă. Intersectată de o altă linie în formă de cruce se anulează şi devine moartă. Cazul crucii creştinilor,care reprezintă moartea viului prin răstignire, a energiei prin cele patru puncte cardinale.

Interpretări şi desene realizate în premieră de autorul lucrării. Dumitru Rădoi